

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 10C/237/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716213894
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriel Štefanič
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2019:7716213894.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, sudca JUDr. Gabriel Štefanič, v spore žalobcu L. L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. C. X, L., zastúpeného JUDr. Michalom Kolesárom, advokátom proti žalovanej Slovenská republika, Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu škody 3.169,66 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy 20.000,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd nárok žalobcu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

IV. Súd náhradu trov konania stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu 26.09.2016 domáhal proti žalovanej náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 43.169,66 eur. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ pod č. ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012 zo dňa 04.02.2012 bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. Proti vzneseniu obvinenia podal sťažnosť, ktorú odôvodnil svojou výpoveďou, ktorá bola Okresnou prokuratúrou Michalovce zamietnutá ako nedôvodná. Dňa 05.02.2012 Okresná prokuratúra Michalovce podala návrh na jeho vzatie do väzby. Uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 0Tp 5/2012 zo dňa 06.02.2013 bolo rozhodnuté podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku tak, že návrhu prokurátora na vzatie do väzby nebolo vyhovené. Proti uzneseniu okresný prokurátor zahlásil sťažnosť, ktorú krajský prokurátor na verejnom zasadnutí pred Krajským súdom v Košiciach dňa 15.02.2012 zobral späť s tým, že nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Odvolací súd uznesením zo dňa 15.02.2012 pod sp. zn. 4Tpo 7/2012 zobral späť vzatie na vedomie. Uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ pod ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012 zo dňa 05.03.2012 spojil na spoločné konanie trestnú vec vedenú pod vyššie uvedeným číslom s trestnou vecou obvineného T. Š., stíhaného uznesením povereného príslušníka OO PZ Trhovište pod ČVS:ORP-1729/TR-MI-2011 zo dňa 08.02.2012 s tým, že spoločné konanie sa bude viesť naďalej pod ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012. Uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ pod ČVS:PPZ-50/BOK-VY-2012 zo dňa 20.03.2012 bolo voči nemu vznesené ďalšie obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Aj proti tomuto uzneseniu podal pri svojom výsluchu dňa 21.03.2012 sťažnosť, ktorú okresný prokurátor uznesením pod Pv/15/12 zo dňa 12.04.2012

ako nedôvodnú zamietol. Uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ pod ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012 zo dňa 20.03.2012 spojil jeho veci na spoločné konanie pod č. ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012. Aj napriek tomu, že pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania navrhol trestné stíhanie zastaviť, nakoľko sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil, okresný prokurátor podal na žalobcu ako aj na spoluobvineného T. Š. na Okresný súd Michalovce obžalobu pod č. Pv/15/12 zo dňa 12.10.2012 v ktorej žaluje tam popísané skutky. Rozsudkom Okresného súdu Michalovce pod sp. zn. 3T 223/2012 zo dňa 26.03.2013 bol spod skutku obžaloby pod bodom 1/ pre zločin vydierania oslobodený, nakoľko nebolo dokázané, že skutok pre ktorý bol stíhaný sa stal. Proti rozsudku podal okresný prokurátor odvolanie, ktoré písomne odôvodnil dňa 22.05.2013 a ku ktorému sa prostredníctvom svojho obhajcu písomne vyjadril 06.06.2013. Odvolanie prokurátora proti rozsudku krajský súd dňa 18.07.2013 zamietol. Oslobodzujúci rozsudok v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 18.07.2013. Trestná vec za prečin výtržníctva, ktorého sa mal žalobca dopustiť 14.01.2012 v čase okolo 03:34 hod. na diskotéke v Orion Night Clube v Michalovciach bola uznesením Okresnej prokuratúry Michalovce pod Pv/15/12-32 zo dňa 12.10.2012 postúpená Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy v Michalovciach na prejednanie priestupku. Obvodný úrad po prejednaní priestupku svojím rozhodnutím pod č. ObU-MI-OVVS-2012/05442 zo dňa 20.12.2012 konanie o priestupku zastavil, pretože spáchanie skutku sa nepreukázalo. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17.01.2013. Okresný súd Michalovce na hlavnom pojednávaní dňa 26.03.2013 vydal uznesenie, ktorým skutok 2/ a skutok 3/ obžaloby postúpil na prejednanie a rozhodnutie Obvodnému úradu Michalovce. Ten svojím rozhodnutím pod č. OÚ-MI-OVVS-2013/01965 zo dňa 09.10.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 09.10.2013 konanie za skutok, ktorého sa mal dopustiť dňa 04.02.2012 zastavil, nakoľko nebolo preukázané spáchanie skutku. Záznamom o odložení veci pod č. ObU-MI-OVVS-2013/08287 zo dňa 23.09.2013 obvodný úrad priestupkovú vec, ktorej sa mal žalobca dopustiť začiatkom septembra 2011 odložil, lebo zodpovednosť za priestupok zanikla. Aj napriek rozsiahlemu trestnému stíhaniu bolo vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Michalovce, ako aj rozhodnutiami Obvodného úradu Michalovce jednoznačne preukázané, že sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti, preto dňa 03.03.2014 na Okresnom riaditeľstve PZ Michalovce, odbor kriminálnej polície podal do zápisnice pod ČVS:ORP-102/1-VYS-MI-2014 trestné oznámenie pre trestný čin krivého obvinenia. Dňa 12.12.2013 osobne prevzal vyúčtovanie trov obhajoby v celkovej sume 3.169,66 eur, ktorú uhradil 13.02.2012 v sume 2.000,- eur a dňa 04.07.2016 v sume 1.169,66 eur o čom svedčia príjmové doklady.

2. Žalobca ďalej uviedol, že je toho názoru že nezákonnými rozhodnutiami, ktoré sú vyššie uvedené uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia mu trestným konaním bola spôsobená škoda, ktorá v sebe zahŕňa aj náhradu trov konania, v danom prípade náhradu trov obhajoby, a to vo výške 3.169,66 eur podľa § 18 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorú si uplatňuje a ktorú žiada priznať a uhradiť. Vzhľadom na rozsah obvinení, dĺžku trestného konania (dva roky a päť mesiacov), na jeho doterajší život, prostredie v ktorom pracoval a na vzniknutú ujmu ako v súkromnom živote, tak aj v spoločenskom uplatnení je toho názoru, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú vyššie uvedenými nezákonnými rozhodnutiami. Žiadal preto aj nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 40.000,- eur podľa § 17 ods. 2 vyššie citovaného zákona. Nemajetkovú ujmu odôvodnil tým, že nezákonnými rozhodnutiami mu bolo závažným spôsobom zasiahnuté do súkromného, ale aj pracovného života. Má ukončené vysokoškolské vzdelanie na Univerzite Cyrila a Metóda v Trnave, odbor marketingové štúdie. Od roku 2009 pracoval na Okresnom úrade pre cestnú dopravu a komunikácie v Michalovciach ako samostatný referent a neskôr ako odborný radca. Do jeho kompetencie spadal aj štátny odborný dozor na stanice kontroly originality, technickej kontroly, emisnej kontroly a montáže plynových zariadení. Bol aj štátnym odborným dozorom na štátne cesty II. a III. triedy. Pri svojej pracovnej činnosti sa pravidelne stretával s vrcholovými predstaviteľmi obcí a miest, ako aj vrcholovými predstaviteľmi štátnej a verejnej správy, a to s celoslovenskou pôsobnosťou. Nedôvodné trestné stíhanie závažným spôsobom narušilo jeho dôveryhodnosť u týchto subjektov a spolupracovníkov a znemožnilo mu to ďalší kariérny postup. Pociťoval to a ešte aj teraz po rokoch pociťuje určitý odstup a mieru opovrhovania, a to aj od tých ľudí s ktorými predtým dobre vychádzal. Bol terčom urážlivých poznámok, ohovárania a posmeškov, ktoré ťažko znášal, a to nielen on, ale aj jemu blízke osoby, ktoré sa tak isto nevyhli takýmto poznámkam a komentárom, či už v mieste bydliska, v práci alebo v meste, kde každý každého pozná. Aj keď sa snažil vysvetliť, že obvinenia sa nezakladajú na pravde, že nie je žiadny výtržník a bitkár, nikoho to nezaujímalo s odôvodnením, že keď je stíhaný tak musel niečo urobiť. Ku kariérnemu postupu uviedol, že bol jedným z kandidátov na riaditeľa Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach, kde bola možnosť ďalšieho kariérneho postupu do vyššej štátnej funkcie, čo bolo aj jeho osobným želaním a čo

sa pre uvedené trestné stíhanie nestalo aj napriek tomu, že na to vynaložil celé úsilie a schopnosti. Ako príklad uviedol, že mal najvyšší počet vybavených spisov v kraji a ministerstvo dopravy si ho vybralo ako testovací a pripomienkovací subjekt pre nový program. O tom, že o trestnom stíhaní vedeli všetky zložky, či už verejnej alebo štátnej správy svedčí aj žiadosť L. U. zo dňa 24.04.2012, ktorú podal na Ministerstvo vnútra SR a v ktorej ho opísal ako vydierača, osobu s kriminálnou minulosťou a žiadal o prešetrenie jeho zotrvania v zamestnaní. Žiadosť bola následne odstúpená k rukám prednostu Obvodného úradu v Michalovciach, následne Obvodnému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach, až nakoniec ju prešetroval Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach, ktorý konštatoval, že žiadosť je neopodstatnená. Takúto žiadosť mohol p. U. poslať len na základe jeho nezmyselného trestného stíhania. Nakoľko jeho kariérny postup už nebol možný pracovný pomer ukončil.

3. Pred nástupom na Obvodný úrad v Michalovciach žalobca päť rokov pracoval ako policajt na Obvodnom oddelení PZ Zemplínska Šírava, kde mal podpísaný rozkaz na prevelenie do pohraničnej mobilizovanej jednotky, k čomu však z dôvodu ním nezapríčinenej dopravnej nehody a poškodeniu zdravia nedošlo. Už len samotná skutočnosť, že pracoval ako policajt a pracovník štátnej správy dokazuje jeho bezúhonnosť a vysoké morálne kvality. V čase údajného spáchania skutkov mal vážnu známosť a naplánovanú svadbu so P. B.. Tá po jeho obvinení a potom, čo všetko a aké nezmysly v súvislosti s trestným konaním sa o ňom začali šíriť svadbu odriekla s tým, že s bitkárom a násilníkom žiť nebude. Odišla do J. a až po dlhom čase prehovárania a ubezpečovania sa ich vzťahy zlepšili. Ako sa však sama vyjadrila zrnko podozrenia u nej ostalo, a to všetko len vďaka prehnanej policajnej aktivite. Takáto situácia ťažko postihla celú jeho rodinu a jeho otec ako podnikateľ, matka ako učiteľka a brat ako policajt pracujúci v L. boli dennodenne konfrontovaní s rôznymi narážkami na jeho osobu. Nezákonnými rozhodnutiami a nepravdivými obvineniami značne a hlavne bezdôvodne utrpel jeho súkromný, spoločenský a rodinný život, keď sa stával a aj stáva terčom urážlivých poznámok a výsmeškov. Zrejme nikomu by nebolo a nie je príjemné, keď ho nazývajú bitkárom a vydieračom, a to aj napriek oslobodzujúcemu rozsudku. Je preto toho názoru, že ním požadovaná nemajetková ujma je minimum náhrady škody, ktorá mu bola neprávom spôsobená.

4. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. dňa 04.07.2016 podal na Generálnu prokuratúru SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v zmysle ktorej si uplatnil náhradu škody pozostávajúcu z náhrady trov obhajoby v sume 3.169,66 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 40.000,- eur, spolu 43.169,66 eur. Listom Generálnej prokuratúry SR zo dňa 12.09.2016, ktorý mu bol doručený 20.09.2016 mu bolo oznámené, že jeho nárok na náhradu škody uspokojený nebude, pretože všetky napadnuté rozhodnutia sú zákonné. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že je pravdou, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, avšak na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv občana. V tejto situácii nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní aj potvrdilo. Ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, zastaveniu konania alebo postúpeniu veci, treba vychádzať z toho, že občan trestný čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Ide o objektívnu zodpovednosť štátu ako prejav princípu materiálneho právneho štátu. Štát by v prvom rade mal chrániť práva a oprávnené záujmy svojich občanov a neprenášať na nich zodpovednosť za chyby svojich orgánov. Keďže príslušný orgán podľa § 16 ods. 4 neuspokojil jeho nárok na náhradu škody domáha sa uspokojenia tohto nároku prostredníctvom súdu.

5. Žalobca na preukázanie svojho nároku predložil:
uznesenie PPZ ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012 zo dňa 04.02.2012
plnú moc zo dňa 04.02.2012
zápisnicu o výsluchu obvineného zo dňa 04.02.2012
návrh na vzatie do väzby zo dňa 05.02.2012
uznesenie KS Košice 4Tpo/7/2012 zo dňa 15.02.2012
uznesenie PPZ ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012 zo dňa 05.03.2012
uznesenie PPZ ČVS:PPZ-50/BOK-VY-2012 zo dňa 20.03.2012
uznesenie OP Michalovce Pv 15/12 zo dňa 12.04.2012
obžalobu OP Michalovce Pv 15/12 zo dňa 12.10.2012
rozsudok OS Michalovce 3T/223/2012 zo dňa 26.03.2013
odvolanie OP Michalovce zo dňa 22.05.2013

vyjadrenie obžalovaného k odvolaniu zo dňa 06.06.2013
uznesenie KS Košice 7To/53/2013 zo dňa 18.07.2013
uznesenie OP Michalovce o postúpení veci zo dňa 12.10.2012
uznesenie OS Michalovce 3T/223/2013 o postúpení veci zo dňa 26.03.2013
rozhodnutie Obvodného úradu Michalovce zo dňa 20.12.2012
rozhodnutie Okresného úradu Michalovce zo dňa 09.10.2013
záznam o odložení veci Obvodného úradu Michalovce zo dňa 23.09.2013
zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 04.02.2014, 03.03.2014
vyúčtovanie trov obhajoby zo dňa 12.12.2013
príjmový pokladničný doklad zo dňa 13.02.2012, 04.07.2016
osvedčenie o evidencii mot. vozidla
priemerné ceny pohonných látok v SR
žiadosť Mariána Pavlova zo dňa 24.04.2012
postúpenie podania MV SR zo dňa 26.04.2012
postúpenie podania Obvodný úrad Michalovce zo dňa 14.05.2012
postúpenie podania zo dňa 22.05.2012
žiadosť - prešetrenie zo dňa 05.06.2012
odpis registra trestov
žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 04.07.2016
list GP SR zo dňa 12.09.2016.

6. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 03.02.2017 uviedla, že je toho názoru, že Generálna prokuratúra SR nie je príslušná konať za štát, pretože škodu nespôsobila prokuratúra ani konaním ani opomenutím. K vecnej stránke uviedla, že žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z uznesení Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, a to uznesenia zo dňa 04.02.2012 o vznesení obvinenia pre trestný čin výtržníctva a pre zločin vydierania a z uznesenia zo dňa 20.03.2011 pre prečin výtržníctva. Uznesenia pokladá za nezákonné z dôvodu, že neskoršími rozsudkami súdov bol oslobodený spod obžaloby, pokiaľ ide o zločin vydierania a pokiaľ ide o prečiny výtržníctva, tieto boli prekvalifikované na priestupky, pričom ich spáchanie sa nedokázalo alebo zodpovednosť zanikla. Žalobca teda vychádza pri posudzovaní nezákonnosti uznesení v trestnom konaní len z výsledku trestného konania. Vychádza teda z toho, že v prípade absencie odsudzujúceho rozsudku súdu je rozhodnutie vyšetrovateľa nezákonné. Nijakým iným spôsobom nezákonnosť rozhodnutí neodôvodňuje. Bezprostredne po účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z. z takéhoto posúdenia nezákonnosti vychádzala aj súdna prax a následne aj automaticky vyvodila len z výsledku trestného konania zodpovednosť za škodu, t. j. oslobodenie spod obžaloby znamená, že občan čin nespáchal a trestné stíhanie nemalo byť začaté. Poznamenáva však, že to platí s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu a teda tento záver nemožno bez ďalšieho paušalizovať. Žalovaná poukázala na judikáty Ústavného súdu SR č. II. ÚS 163/2013 z 13. novembra 2013 z ktorého citovala, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Tiež poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 201/2007 zo dňa 30.07.2008 v ktorom Najvyšší súd SR dospel k záveru, že aj podľa názoru dovolacieho súdu nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona a na tom sa nemení nič ani v prípade, ak by neskôr aj došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k prepusteniu z väzby alebo k oslobodeniu spod obžaloby. Oba judikáty teda dospeli k záveru, že orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním nemôžu neoprávnene zasahovať do osobnosti fyzickej osoby a teda fyzickej osobe následne nemôže vzniknúť nárok na nemajetkovú ujmu. V danom prípade vyšetrovateľ a prokurátor dospeli k názoru, že v čase ich rozhodnutí bol dôvodný záver, že je existencia pravdepodobnosti o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou. Žalobca, ktorý bol sám policajtom na str. 6 žaloby na jednej strane uznáva, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, vzápätí však tvrdí, že pre posúdenie jeho nároku je dôležité len oslobodenie spod obžaloby, zastavenie konania alebo postúpenie veci, lebo z toho vyplýva, že trestné stíhanie nemalo byť začaté. Žalovaná preto pokladá postup prokuratúry za zákonný a zodpovedajúci jej postaveniu v trestnom konaní vzhľadom na dôkazný stav v čase rozhodovania. Početné usvedčujúce dôkazy proti žalobcovi, ktoré sa nachádzajú v trestnom spise, ktorý navrhujú pripojiť iný postup prokuratúry ani neodôvodňovali. Trestné stíhanie proti žalobcovi bolo vedené legitímne, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu (poukázala

aj na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 20.06.2013 vo veci C. vs. Česká republika). K nemajetkovej ujme 40.000,- eur žalovaná uviedla, že táto je neprimerane vysoká, aj keby bol základ nároku dôvodný. V platnom znení zák. č. 514/2003 Z. z. zákonodarca reagoval na prehnané nároky žalobcov a obmedzil ich maximálnu výšku. Ďalej žalovaná uviedla, že u trestného činu výtržníctva, ktorý bol postúpený na prejednanie priestupku a konanie o ňom bolo právoplatne zastavené 17.01.2013 je nárok žalobcu aj premlčaný, čo namieta a žalobu preto žiadala v plnom rozsahu zamietnuť.

7. Žalovaná v konaní navrhla pripojiť trestný spis 3T 223/2012 Okresného súdu Michalovce.

8. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 05.04.2017 uviedol, že s vyjadrením žalovanej k žalobe nesúhlasí. Uviedol, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V danom prípade za nezákonné rozhodnutia žalobca považuje uznesenia Prezídia PZ, ktorými bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestné činy, ktoré sú v uzneseniach popísané. Vyššie citované zákonné ustanovenie § 3 jasne deklaruje, že za splnenia podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci zodpovedá štát, pričom táto zodpovednosť je objektívna a nemožno sa jej zbaviť. V § 4 označuje zákon za orgán konajúci v mene štátu Generálnu prokuratúru SR, nakoľko prokurátor zamietol sťažnosti proti uzneseniam vyšetrovateľa a podal proti nemu obžalobu. Spod obžaloby pre trestný čin vydierania bol oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok pre ktorý bol stíhaný sa stal a pokiaľ ide o prečin výtržníctva skutky boli prekvalifikované na priestupky a následne z toho istého dôvodu zastavené. Žalobca ďalej poukázal, že z ustálenej judikatúry súdov je zrejmé, že oslobodenie spod obžaloby alebo postúpenie veci do priestupkového konania, ak sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhanie a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 395/2016 a č. II. ÚS 25/2011). Žalobca ďalej uviedol, že žalovaná vo svojom vyjadrení poukazuje na Nález Ústavného súdu SR č. II. ÚS 163/2013 a dôvodí, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. K uvedenému nálezu žalobca udáva, že tento sa týka zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávneho úradného postupu v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe, kedy dotknutá osoba útekem do Brazílie sama dala dôvod na vznesenie obvinenia a následnú väzbu, ktorú vykonávala v Brazílii a následne na Slovensku. Poukázal na § 8 ods. 6 písm. g/ zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý vymedzuje kedy u osoby oslobodenej spod obžaloby nevzniká právo na náhradu škody. Je to tzv. negatívne vymedzenie tvoriace výnimku zo zák. č. 514/2003 Z. z., čo však nie je tento prípad. Žalobca od začiatku trestného konania jednoznačne popieral spáchanie skutkov, čo sa v konečnom dôsledku aj potvrdilo. Svojím konaním nedal absolútne žiaden dôvod na takýto postup orgánov činných v trestnom konaní a na jeho stíhanie. Záverom uviedol, že v otázke náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. sa neposudzuje správnosť rozhodnutia orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť, ale rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania je jeho výsledok. Pokiaľ sa týka oprávnenosti nároku na náhradu škody poukázal na viacero rozhodnutí a nálezov súdov Slovenskej republiky.

9. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu zo dňa 03.04.2017 podala vyjadrenie v ktorom uviedla, že v celom rozsahu trvá na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a má za to, že nie je možné preukázať príčinnú súvislosť medzi vznikom uplatneného nároku žalobcom v súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia, keďže žiadne rozhodnutie orgánu verejnej moci nebolo príslušným orgánom pre nezákonnosť zrušené v rámci vedeného trestného konania. Žalobca vo vyjadrení poukázal na rozsudky súdov, vrátane Najvyššieho súdu SR, ktoré svoje rozhodnutia opreli o kritérium postavené na objektívnej zodpovednosti orgánu verejnej moci podľa výsledku tohto konania, preto žalobca považuje uznesenia vydané v rámci trestného konania za nezákonné a zakladajúce právny titul pre uplatnenú škodu. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na právny názor vyjadrený v rozsudku Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 8C 10/2013 a 19C 181/2013. Uviedla ďalej, že absencia právnej úpravy tejto konštrukcie tzv. nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia v normatívnom texte nemá za následok medzeru v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale je vyjadrením vôle normotvorcu takúto konštrukciu ani neuzákoníť. Vzhľadom k tomu neprináleží súdom vytvárať takúto konštrukciu v rámci ich rozhodovacej činnosti. Prípadné rozhodnutie súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia podľa platného práva nepredpokladá

istotu, že skutok sa stal, že je trestným činom alebo prečinom a istotu, že ho skutočne spáchal podozrivý. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu alebo prečinu neskôr počas jednotlivých štádií trestného konania sa z rôznych dôvodov nepotvrdila (citované z rozsudku 8C 10/2013). Ten istý súd v inom senáte konštatuje, že podľa názoru súdu žaloba nie je dôvodná, nakoľko výsledky prípravného konania odôvodňovali záver, že žalobca mohol spáchať skutky, ktoré boli jeho osobe v obžalobe za vinu kladené a z toho titulu uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné a teda odporujúce zákonu (citované z rozsudku 19C 80/2016). Žalovaná ďalej poukázala aj na iné rozhodnutia súdov z ktorých vyplýva, že nemožno považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné len z dôvodu, že obvinený nebol právoplatne odsúdený. Civilné súdy majú zakaždým v konaniach o náhradu škody skúmať, či došlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v Trestnom poriadku orgánmi činnými v trestnom konaní. Žalovaná ďalej poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7Cdo 27/2011 z ktorého vyplýva, že na to, aby bolo rozhodnutie označené za nezákonné musí byť na to určeným procesným postupom zrušené. Žalovaná je toho názoru, že obdobná situácia je aj u žalobcu, pretože v rámci vykonaného trestného konania vedeného proti žalobcovi nebolo žiadne z rozhodnutí na to určeným procesným postupom zrušené. Žalovaná ďalej podotkla, že v zmysle Trestného poriadku policajný orgán, resp. vyšetrovateľ nemal a nemá v prípade, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba inú možnosť, iba vydať uznesenie o vznesení obvinenia, pokiaľ sa nechce sám vystaviť nebezpečenstvu trestného stíhania pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 327 Trestného zákona. Poukázala aj na samotnú činnosť súdu v rámci trestného konania po podaní obžaloby prokurátorom, keď v súlade s ustanovením § 238 ods. 1 Trestného poriadku podanú obžalobu predseda senátu najskôr prezrie z toho hľadiska, či pre ďalšie konanie poskytuje spoľahlivý podklad, najmä preverí, či prípravné konanie, ktoré jej predchádzalo bolo vykonané spôsobom zodpovedajúcim tomuto zákonu a či je treba preskúmať alebo predbežne prejednať. V súlade s ustanovením § 241 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu podanú na súde pre prečin a zločin s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcej osem rokov preskúma samosudca a podľa jej obsahu a obsahu spisu môže postúpiť vec inému súdu, inému orgánu, zastaviť trestné stíhanie, prerušiť trestné stíhanie, odmietnuť obžalobu, podmienene zastaviť trestné stíhanie, vydať trestný rozkaz, prípadne môže nariadiť hlavné pojednávanie. Podľa § 243 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu podanú na súde pre zločin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou osem rokov preskúma predseda senátu a podľa jej obsahu a obsahu spisu posúdi, či ju treba predbežne prejednať na zasadnutí alebo, či o nej môže nariadiť hlavné pojednávanie. Pri predbežnom prejednaní senát môže vec postúpiť inému súdu, inému orgánu, zastaviť trestné stíhanie, prerušiť trestné stíhanie, vrátiť vec prokurátorovi, odmietnuť obžalobu, postúpiť vec samosudcovi, prípadne môže nariadiť hlavné pojednávanie. Z citovanej právnej úpravy je tak nesporné, že môže nastať viacero alternatív, ako môže postupovať súd po doručení obžaloby. Dá sa však dospieť k záveru, že ak samosudca preskúma obžalobu, prípadne senát predbežne prejedná obžalobu a následne nariadi hlavné pojednávanie vo veci, má sa za to, že prípravné konanie začaté uznesením o vznesení obvinenia spolu s podanou obžalobou bolo zákonné. V prípade, ak by si súd neosvojil argumentáciu žalovanej obsiahnutú vo vyššie uvedenom, tak žalovaná napáda požadovanú náhradu škody a nemajetkovú ujmu. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy je potrebné uviesť, že táto má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý mal spôsobiť nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Žalovaná má za to, že žalobca doposiaľ nepreukázal existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala právo na priznanie peňažnej náhrady v uvedenej výške. Je žiaduce posúdiť negatívny prejav porušenia práva v osobnej sfére žalobcu aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že nemajetková ujma neslúži na navrátenie do pôvodného stavu, či ako prostriedok na obohatenie sa, ale predovšetkým ide o prostriedok spravodlivej nápravy. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo 201/2007 zo dňa 30.07.2008 konštatoval, že podľa názoru dovolacieho súdu nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona a na tom sa nemení nič ani v prípade, ak by neskôr došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej oslobodeniu spod obžaloby. Najvyšší súd teda dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním v rámci trestného konania nemôžu neoprávnené zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a teda fyzickej osobe následne ani nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnosti. Zároveň žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. v zmysle ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

V zmysle § 6 zák. č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi celková suma odškodnenia poskytnutá podľa toho zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Vzhľadom na uvedené navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

10. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 29.01.2019 uviedol, že na žalobe v celom rozsahu trvá a vyjadrenia žalovanej považuje za účelové v snahe vyhnúť sa zodpovednosti. Rozsudky okresných súdov nie je možné považovať za ustálenú súdnu prax, hlavne ak popierajú doterajšiu zaužívanú prax. Citované rozsudky uvádzajú, že ide o extenzívny výklad § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. porušujúci všetky zásady trestného procesu. Žalobca poukazuje na ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného poriadku v zmysle ktorého nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Z tohto jednoznačne vyplýva, že nikto nemôže byť stíhaný bezdôvodne, bez po začatí trestného stíhania zistených skutočností dostatočne odôvodňujúcich záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Práve vznesenie obvinenia konkrétnej osobe bez dostatočne zistených skutočností zakladá nárok na náhradu škody, ako je aj v tomto prípade.

11. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinami, výsluchom strán sporu, svedkov a zistil tento skutkový stav:

12. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ zo dňa 04.02.2011 pod ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012 bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že žalobca pracujúci ako biletár-vyhadzovač v diskotékovom zariadení Orion Night Club v Michalovciach v nezistený deň v januári 2011 v skorých ranných hodinách po ukončení diskotéky, potom čo biletárom nebola vyplatená požadovaná odmena 50,- eur na osobu, spolu s T. Š. prišli do kancelárie poškodeného L. U., ktorý bol prevádzkovateľom podniku, pričom začal kričať a hrozbou inej ťažkej ujmy ho donútil, aby im poškodený vyplácal za ich služby zvýšenú odmenu na osobu nie 40,- eur, ale 50,- eur a následne v septembri 2011 v nezistený deň pred otvorením diskotéky, potom čo poslali preč nových biletárov zavolali si poškodeného L. U., pričom začali na neho kričať hrozbami inej ťažkej ujmy, že ak oni tam nebudú pracovať, že bude mať problémy a podnik prestane fungovať. Tiež sa mali vyjadrovať, že mu dajú zapáliť auto, pričom žalobca mal dať poškodenému facku a nútili ho k ďalšej spolupráci. Obdobného konania sa mali dopustiť aj dňa 04.02.2012 v čase okolo 04:50 hod. po ukončení diskotéky v klube.

13. Zo zápisnice pred vyšetrovateľom zo dňa 04.02.2012 žalobca ako obvinený vypovedal, že vety, ktoré sú v uznesení v jednotlivých skutkoch popísané a ktoré majú byť podkladom pre kvalifikáciu takéhoto konania ako trestného činu vydierania voči poškodenému nikdy počas celej ich spolupráce nepoužil a nie je pravda ani to, aby ho fyzicky napadol. Poškodený sa na jeho prácu nikdy nestožoval, aj keď im niekedy vyčítal, že púšťajú ľudí zadarmo, avšak väčšinou išlo o známych majiteľa. Po letnej prestávke im poškodený nepovedal, že s nimi končí a riadne nastúpili do práce. Podľa výpovede poškodeného ich mali nahradit' noví pracovníci. Žalobca sa iba ohradzoval, že nikto im nepovedal, že končia a že do práce nemajú chodiť. Pripustil, že vzhľadom na tieto nezrovnalosti došlo k fyzickému kontaktu, avšak len k takému strkaniu, avšak poškodený podľa jeho názoru sa ho snažil vyprovokovať slovami udri ma, udri ma, ktoré viackrát opakoval.

14. Dňa 05.02.2012 pod č. Pv 67/12-9 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry v Michalovciach návrh na vzatie do väzby žalobcu z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, pretože mala za to, že je dôvodná obava, že pokiaľ nebudú vzatí do väzby budú pokračovať v páchaní násilnej trestnej činnosti. Vychádzalo sa pritom zo skutkových tvrdení, že žalobca pracujúci ako biletár-vyhadzovač v diskotékovom zariadení Orion Night Club v Michalovciach v nezistený deň v januári 2011 v skorých ranných hodinách po ukončení diskotéky, potom čo biletárom nebola vyplatená požadovaná odmena 50,- eur na osobu, spolu s T. Š. prišli do kancelárie poškodeného L. U., ktorý bol prevádzkovateľom podniku, pričom začal kričať a hrozbou inej ťažkej ujmy ho donútil, aby im poškodený vyplácal za ich služby zvýšenú odmenu na osobu nie 40,- eur, ale 50,- eur a následne v septembri 2011 v nezistený deň pred otvorením diskotéky potom, čo poslali preč nových biletárov zavolali si poškodeného L. U., pričom začali kričať hrozbami inej ťažkej ujmy, že ak oni tam nebudú pracovať, že bude mať problémy a podnik prestane fungovať. Tiež sa mali vyjadrovať, že mu dajú zapáliť auto, pričom žalobca mal dať poškodenému facku a nútili ho k ďalšej spolupráci. Obdobného konania sa mali dopustiť aj dňa 04.02.2012 v čase okolo 04:50 hod. po ukončení diskotéky v klube.

15. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach 4Tp 7/2012 zo dňa 15.02.2012 bolo zistené, že sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Michalovce uznesením pod sp. zn. 0Tp 5/2012 zo dňa 06.02.2012 rozhodol podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku tak, že nevyhovel návrhu prokurátora na vzatie do väzby žalobcu. Proti uzneseniu zahlásil okresný prokurátor sťažnosť. Na verejnom zasadnutí pred Krajským súdom v Košiciach dňa 15.02.2012 však krajský prokurátor prehlásil, že u žalobcu nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, preto sťažnosť okresného prokurátora berie späť.

16. Z uznesenia Prezídia PZ zo dňa 20.03.2011 pod ČVS:PPZ-50/BOK-VY-2012 bolo zistené, že proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností mal za dostatočne odôvodnený záver, že dňa 14.01.2012 v čase okolo 03:34 hod. v Orion Night Clube fyzicky napadol A. D. tak, že ho chytil za ústa a tvár, takto ho držal, udrel ho do tváre, oprel ho a následne prehol chrbtom cez schodiskové zábradlie, a následne ho sťahol zo zábradlia na zem, pričom zranenie mu nespôsobil.

17. Z uznesenia Okresnej prokuratúry v Michalovciach zo dňa 12.04.2012 pod Pv 15/12-15 bolo zistené, že proti vzneseniu obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorú okresný prokurátor podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol, pretože dospel k záveru, že dôvody sťažnosti nie sú dôvodné. Dňa 15.10.2012 pod č. Pv 15/12-30 bola na Okresný súd Michalovce podaná obžaloba na žalobcu na tom skutkovom základe, že žalobca pracujúci ako biletár-vyhadzovač v diskotékovom zariadení Orion Night Club v Michalovciach v nezistený deň v januári 2011 v skorých ranných hodinách po ukončení diskotéky, potom čo biletárom nebola vyplatená požadovaná odmena 50,- eur na osobu, spolu s T. Š. prišli do kancelárie poškodeného L. U., ktorý bol prevádzkovateľom podniku, pričom začal kričať a hrozbou inej ťažkej ujmy ho donútil, aby im poškodený vyplácal za ich služby zvýšenú odmenu na osobu nie 40,- eur, ale 50,- eur a následne v septembri 2011 v nezistený deň pred otvorením diskotéky potom, čo poslali preč nových biletárov zavolali si poškodeného L. U., pričom začali kričať hrozbami inej ťažkej ujmy, že ak oni tam nebudú pracovať, že bude mať problémy a podnik prestane fungovať. Tiež sa mali vyjadrovať, že mu dajú zapáliť auto, pričom žalobca mal dať poškodenému facku a nútil ho k ďalšej spolupráci. Obdobného konania sa mali dopustiť aj dňa 04.02.2012 v čase okolo 04:50 hod. po ukončení diskotéky v klube. Konanie sa viedlo pred Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 3T 223/2012.

18. Z rozsudku Okresného súdu Michalovce pod sp. zn. 3T/223/2012 zo dňa 26.03.2013 bolo zistené, že žalobca bol rozsudkom oslobodený spod skutku obžaloby pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že pracujúci ako biletár-vyhadzovač v diskotékovom zariadení Orion Night Club v presne nezistený deň v januári 2011 v skorých ranných hodinách po ukončení diskotéky potom, čo biletárom nebola vyplatená požadovaná odmena 50,- eur na osobu prišiel ku kancelárii poškodeného L. U., prevádzkovateľa klubu a začal kričať a hrozbou inej ťažkej ujmy so slovami, či chce kľudne spať, že mu vybaví kontroly z úradov, že mu tam bude chodiť polícia a zvyšujúcou sa intenzitou svojho prejavu donútil, aby im poškodený vyplácal za služby zvýšenú odmenu nie 40,- eur, ale 50,- eur. Dôvodom oslobodenia bola skutočnosť, že nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

19. Proti oslobodzujúcemu rozsudku zahlásil okresný prokurátor odvolanie. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 18.07.2013 pod sp. zn. 7To 53/2013 odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku zamietol.

20. Z uznesenia Okresnej prokuratúry Michalovce zo dňa 12.10.2012 pod Pv 15/12-32 bolo zistené, že v trestnej veci žalobcu ako obvineného stíhaného za prečin výtržníctva rozhodol tak, že podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku vo veci prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, kde bolo uznesením vyšetrovateľa zo dňa 20.03.2012 vznesené obvinenie pod ČVS:PPZ-49/BOK-VY-2012 postupuje Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy v Michalovciach na prejednanie priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/, písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb., nakoľko výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol iný príslušný orgán posúdiť ako priestupok.

21. Z uznesenia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/223/2012 zo dňa 26.03.2013 bolo zistené, že na hlavnom pojednávaní v trestnej veci obžalovaného L. L. W. rozhodol tak, že podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku postúpil trestnú vec obžalovaného L. L. W. za skutok, ktorého sa mal dopustiť začiatkom septembra 2011 a ktorý bol kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného

zákona a za skutok, ktorého sa mal dopustiť dňa 04.02.2012 a ktorý bol kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na prejednanie a rozhodnutie Obvodnému úradu Michalovce, nakoľko môže ísť o priestupok v zmysle zák. č. 372/1990 Z. z..

22. Obvodný úrad Michalovce dňa 20.12.2012 pod č. ObU-MI-OVVS-2012/05442 rozhodol tak, že konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/90 Zb., ktorého sa mal dopustiť L. W. na tom skutkovom základe, že 14.01.2012 v čase okolo 03:34 hod. počas diskotéky fyzicky napadol A. D. tak, že ho chytil za ústa a tvár a takto ho držal, udrel ho do tváre, oprel o zábradlie a následne prehol chrbtom cez schodiskové zábradlie bez spôsobenia zranenia, čím iným hrubým správaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie zastavil s odôvodnením, že spáchanie skutku o ktorom sa koná nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

23. Okresný úrad Michalovce, odbor všeobecnej vnútornej správy dňa 09.10.2013 pod č. OÚ-MI-OVVS-2013/01965 vydal rozhodnutie, ktorým konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb., ktorého sa mal dopustiť žalobca na tom skutkovom základe, že dňa 04.02.2012 v čase okolo 04:50 hod. v Michalovciach po ukončení diskotéky pred viac ako dvoma prítomnými osobami sa vyhrážal L. U., že veľmi si rozmyslí, čo povieš, lebo keď povieš jednu chujovinu rovno vyletí facka a keď to povedal, tak L. U. chytil pod krk, tlačil chodbou bez spôsobeného zranenia, čím takto vyhrážaním sa ujmu na zdraví a iným hrubým správaním úmyselne narušil spolunažívanie zastavil s odôvodnením, že obvinenému nebolo spáchanie priestupku preukázané.

24. Obvodný úrad Michalovce, odbor všeobecnej vnútornej správy dňa 23.09.2013 pod č. ObU-MI-OVVS-2013/08287 podľa § 66 ods. 2 písm. e/ zák. č. 372/1990 Zb. vec podozrivého z priestupku proti majetku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona, ktorého sa mal dopustiť žalobca na tom skutkovom základe, že začiatkom septembra 2011 presne nezisteného dňa pred otvorením diskotéky poslali nových biletárov preč a zavolali si L. U. a kričali na neho, že keď tam oni nebudú pracovať, že bude mať v podniku bitky, že budú posielat' do podniku ľudí, ktorí budú robiť problémy, že tam prestanú chodiť ľudia, prestane to fungovať, že dajú zapáliť auto a žalobca dal L. U. facku, čím takto iným hrubým správaním sa mal dopustiť úmyselného narušenia občianskeho spolunažívania odkladá s odôvodnením, že zodpovednosť za priestupok zanikla.

25. Dňa 04.02.2014 do zápisnice pred vyšetrovateľom PZ podal žalobca trestné oznámenie za účelom oznámenia skutočností nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin krivého obvinenia. V trestnom oznámení žalobca poukázal na priebeh trestného konania vedeného proti nemu pre trestný čin výtržníctva a vydierania na tom skutkovom základe pre ktoré na neho bola podaná okresným prokurátorom obžaloba na Okresnom súde Michalovce. V oznámení ďalej žalobca poukázal na to, že pokiaľ ide o trestný čin výtržníctva vec bola postúpená na prejednanie priestupku Obvodnému úradu v Michalovciach. Čo sa týka zločinu vydierania prokurátor podal obžalobu a taktiež za prečin nebezpečného vyhrážania. Priestupkové konanie však bolo zastavené, pretože neboli naplnené základné znaky skutkovej podstaty priestupku a pokiaľ ide o trestné činy vydierania Okresný súd Michalovce ho spod skutku oslobodil a taktiež pokiaľ ide o trestný čin výtržníctva vec bola postúpená obvodnému úradu na prejednanie priestupku, avšak zodpovednosť za priestupok zanikla. Preto je jasné, že sa nedopustil trestných činov tak, ako ho L. U. krivo obvinil, skutky boli kvalifikované ako priestupky, ktoré však boli zastavené z dôvodu, že skutky mu neboli preukázané. Má preto podozrenie, že U. ho krivo obvinil, a to z osobného motívu, pretože vedel, že má prehľad o tom, že nevydáva daňové doklady pri predaji vstupného a tým získava finančný prospech pre seba na úkor štátu. Jeho konaním musel strpieť úkony polície, znášať obvinenie a obžalobu. Musel strpieť zadržanie a umiestnenie do cely, zúčastňovať sa všetkých procesných úkonov ako obvinený, či obžalovaný, čiže ho vedome lživo obvinil z vyššie uvádzaných trestných činov, pričom mu vznikla majetková i morálna ujma. U. ho vo svojich oznámeniach označil ako človeka s kriminálnou minulosťou, ktorý aj napriek tomu pracuje na vtedy obvodnom úrade pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie, ktoré zaslal na ministerstvo vnútra, to následne postúpilo vec obvodnému úradu a krajskému úradu. U. v meste Michalovce o ňom v priebehu rokov 2012 - 2013 rozprával rôzne nepravdivosti, že ich zničí, že mu spôsobí problémy v meste aj v práci, či medzi známymi.

26. Žalobca dňa 03.03.2014 podal do zápisnice pred vyšetrovateľom trestné oznámenie pre trestný čin krivého obvinenia v ktorej sa uvádza, že dňa 04.02.2014 na tunajšom oddelení podal trestné oznámenie vo veci krivého obvinenia a ohovárania, ktoré sa týkalo jeho osoby v dôsledku čoho bol obvinený za

zločin vydierania a za prečin výtržníctva. L. U. zaslal na Ministerstvo vnútra SR žiadosť o prešetrenie a prehodnotenie žalobcovho zotrvania ako zamestnanca na Obvodnom úrade v Michalovciach, pretože pod hrozbou ťažkej ujmy a násillia voči nemu ho vydieral aj s odôvodnením, či je vhodné, aby ľudia s kriminálnou minulosťou pracovali v štátnej správe. Následne toto oznámenie bolo postúpené na Obvodný úrad v Michalovciach a Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Košice. Tým utrpel na vážnosti, cti a povesti v práci, v súkromnom živote, pretože po doručení tejto písomnosti bol predvolaný na Krajský úrad v Košiciach, kde na personálnom oddelení uvažovali o tom, že bude postavený mimo štátnu službu. Následne s ním vykonal pohovor aj prednosta, ktorý mu oznámil, že čo sa týka jeho zotrvania vo funkcii, tak sa nič nemení do vynesenia rozsudku, pretože má právnické vzdelanie a pozná zásadu prezumpcie neviny. V tom čase už bol v postavení obžalovaného z trestných činov. O listoch L. U. vedeli zamestnanci úradu, aj zamestnanci úradu v Košiciach a zamestnanci ďalších obvodných úradov, ktoré patria do pôsobnosti krajského úradu, čo sa mu potvrdilo preto, že známi zamestnanci iných úradov sa ho na to vypytovali na celokrajskej porade. Mal pocit, že na neho už hľadia inak a tí ktorí ho dobre nepoznali si mohli zmeniť mienku na jeho osobu. So zamestnancami s ktorými prichádzal do styku musel vysvetľovať o čo ide, aby to všetko pochopili a neurobili si iný názor na celú vec. Vtedajší riaditeľ mu oznámil, že niektoré jeho stránky sa ho vypytovali, či má nejakého zamestnanca v base a aj z jeho postoja, ale aj z postoja iných cítil, že sa stali voči jeho osobe nedôverčivejší. V oznámení ďalej uviedol, že mal v úmysle sa uchádzať o funkciu vedúceho úradu dopravy a pozemných komunikácií na Obvodnom úrade v Michalovciach, avšak z neoficiálnych zdrojov sa dozvedel, že pokiaľ nemá ukončený prípad na súde nie je vhodné sa o túto funkciu uchádzať. Poukázal na to, že takto prišiel o možnosť vykonávať funkciu vedúceho a do tejto funkcie bol ustanovený iný človek. Tým mu bol znemožnený aj kariérny postup, pretože o liste L. U. mali vedomosť na ministerstve vnútra, dopravy a pretože ho osobne nepoznali nedostal ani možnosť svoje postavenie vysvetliť. Pokiaľ ide o jeho súkromný život, tak L. U. o jeho postavení ako obžalovaného rozprával na verejnosti po kaviarňach a baroch, hovoril o ňom takým spôsobom, že už ho má, že ho dostal do basy a že v Michalovciach skončil. Tiež ho ohováral, že je kriminálnik, preto musel vysvetľovať známym celú vec, takisto aj stránkam, ktoré úrad navštívili služobne. Viacerí ľudia sa k nemu začali správať inak, boli odmeraní a celé Michalovce rozprávali o tom, že bol zadržaný a obvinený. Pokiaľ ide o nevybavenie žiadosti U. neurobil to z toho dôvodu, že v konaní pred súdom bol sudcom upozornený, aby sa jeho spoločnosti vyhýbal a neudržiaval s ním kontakt. Napriek tomu U. potom, ako ho nevybavil začal po úrade vykrikovať, že je kriminálnik a že si nevykonáva svoju prácu a takto s krikom prešiel po schodoch a po chodbe úradu. Následne volal jeho nadriadenému, ktorý mu vytkol, že nevychádza v ústrety stránkam a musel celú vec vysvetľovať.

27. JUDr. Michal Kolesár, advokát dňa 12.12.2013 zaslal žalobcovi vyúčtovanie trov obhajoby pod zn. Mi-09/12-Kr, a to za úkony právnej pomoci v rámci trestného konania, a to dňa 04.02.2012 za prevzatie a prípravu obhajoby, výsluch žalobcu ako podozrivého a obvineného v čase od 08:30 hod. do 15:30 hod. a v čase od 19:00 do 21:00 hod. podľa § 14 ods. 1 písm. c/ v sume 384,48 eur, dňa 06.02.2012 za verejné zasadnutie o väzbe v sume 47,68 eur, dňa 13.02.2012 pri výsluchu svedka v sume 95,37 eur, dňa 15.02.2012 za verejné zasadnutie o väzbe na Krajskom súde v Košiciach v sume 47,68 eur, dňa 20.03.2012 za poradu s klientom od 14:15 hod. do 15:30 hod. v sume 63,58 eur, dňa 21.03.2012 za výsluch obvinených v sume 95,37 eur, dňa 10.04.2012 za výsluch obvineného a za výsluch dvoch svedkov v čase od 09:00 hod. do 13:00 hod. v sume 190,74 eur, dňa 11.05.2012 za výsluch dvoch svedkov v sume 95,37 eur, dňa 30.05.2012 za výsluch obvineného a za výsluch svedka v sume 95,37 eur, dňa 31.05.2012 za výsluch troch svedkov v čase od 08:30 hod. do 11:00 hod. v sume 190,74 eur, dňa 01.06.2012 za výsluch poškodeného a výsluch dvoch svedkov v sume 95,37 eur, dňa 29.06.2012 za výsluch svedka v sume 95,37 eur, dňa 06.08.2012 za výsluch troch svedkov v sume 190,74 eur, dňa 10.09.2012 za oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania v sume 95,37 eur k čomu vyúčtoval za 14 úkonov právnej pomoci režijný paušál po 7,63 eur, spolu 106,82 eur. Ďalej dňa 19.02.2013 za poradu s klientom v čase od 13:00 hod. do 15:25 hod. v sume 127,16 eur, dňa 21.02.2013 za obhajobu pri hlavnom pojednávaní od 09:00 hod. do 16:10 hod. v sume 292,86 eur, dňa 26.03.2013 za obhajobu pri hlavnom pojednávaní od 09:00 hod. 16:10 hod. v sume 292,86 eur, dňa 15.04.2013 za štúdium spisu na Okresnom súde Michalovce v sume 97,62 eur, dňa 03.06.2013 za poradu s klientom od 13:30 hod. do 12:50 hod. v sume 65,08 eur, dňa 06.06.2013 za vyjadrenie k odvolaniu v sume 97,62 eur, dňa 18.07.2013 za účasť na verejnom zasadnutí o odvolaní na Krajskom súde v Košiciach v sume 48,81 eur k čomu za uvedené úkony vyúčtoval 7 x režijný paušál po 7,81 eur v celkovej sume 54,67 eur. Advokát žalobcu si ďalej vyúčtoval stratu času za cestu Michalovce - Košice a späť dňa 15.02.2012 v sume 50,84 eur a dňa 18.07.2013 za cestu Michalovce - Košice a späť v sume 52,04 eur, spolu 102,88 eur. Súčasťou vyúčtovania je aj náhrada cestovných nákladov za cestu Michalovce - Košice a späť dňa

15.02.2012 v sume 34,38 eur a dňa 18.07.2013 za cestu Michalovce - Košice a späť v sume 34,29 eur. Trovy obhajoby, strata času a cestovné náhrady spolu predstavovali sumu 3.169,66 eur.

28. Z predložených príjmových pokladničných dokladov obhajcu JUDr. Michala Kolesára vyplýva, že od žalobcu dňa 04.07.2016 prijal sumu 1.169,66 eur, ktorých účel je označený ako T - 9/12-Kr a dňa 13.02.2013 prijal JUDr. Michal Kolesár od žalobcu sumu 2.000,- eur, ktorej účel je označený ako T - 9/12-Kr.

29. K vyúčtovaniu cestovného obhajcu bolo predložené osvedčenie o evidencii motorového vozidla Mazda 6, ktorého vlastníkom je JUDr. Michal Kolesár a z ktorého vyplýva, že spotreba paliva motorového vozidla na 100 km je 7,1 l. Podľa Štatistického úradu SR priemerné ceny pohonných látok v SR v rokoch 2012 a 2013 boli v čase 15.02.2012 1,50 eur/l a dňa 18.07.2013 v sume 1,49 eur/l paliva.

30. Z listu L. U. zo dňa 24.04.2012 bolo zistené, že tento zaslal Ministerstvu vnútra SR žiadosť o prešetrenie a prehodnotenie zotrvania zamestnanca Obvodného úradu v Michalovciach L.. L. W. z dôvodu vydierania pod hrozbou ťažkej ujmy a násilia voči jeho osobe. Chcel si prihlásiť osobný automobil dovezený zo zahraničia do evidencie, ale má dôvodné obavy zo strany L.. L. W. z fyzického násilia a iného poškodenia jeho osoby. Nevie, či je vhodné, aby ľudia s takouto kriminálnou minulosťou mali pracovať v štátnej správe, nerobí to najlepšie meno obvodnému úradu. K žiadosti priložil uznesenie Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite.

31. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 26.04.2012 postúpilo podanie I.. T. Q., prednostovi Obvodného úradu v Michalovciach s uvedením, že na sekciu verejnej správy Ministerstva vnútra SR sa obrátil podaním p. L. U. v ktorom vyjadruje obavu z možného fyzického násilia zo strany zamestnanca Obvodného úradu Michalovce L.. L. W.. Svoju obavu opiera o incident z diskotékového zariadenia Orion Night Club v Michalovciach, ktorý je opísaný v uznesení Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ v Košiciach zo dňa 05.03.2012. Zároveň žiadali v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch o zabezpečenie vybavenia požiadavky pisateľa Obvodným úradom Michalovce.

32. Obvodný úrad Michalovce žiadosť postúpil dňa 14.05.2012 Obvodnému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach ako vecne príslušnému orgánu na priame vybavenie, a to vzhľadom na to, že Obvodný úrad Michalovce nie je zamestnávateľom L.. L. W..

33. Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Michalovce žiadosť L. U. dňa 22.05.2012 postúpil Krajskému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach.

34. Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie odpovedal L. U. listom zo dňa 05.06.2012 v ktorom je uvedené, že vo svojom podaní rieši v zásade dve otázky, a to kriminálnu minulosť p. W. a obavy pri prihlásení vozidla na úrade. K prvej veci dávali pisateľovi na vedomie, že nevedia o žiadnej kriminálnej minulosti p. W., ktorý na ich vyzvanie predložil aktuálny výpis z registra trestov, kde je uvedené, že nemá záznam v registri trestov, a to či má kriminálnu prítomnosť musí rozhodnúť súd. K druhej veci, a to k prihlasovaniu vozidiel uviedli, že toto vykonávajú traja zamestnanci, aby navštívil p. riaditeľa úradu a požiadaval ho o pomoc, ktorý mu určite vyjde v ústrety, aby ho vybavil iný pracovník a nie p. W..

35. Podľa odpisu registra trestov ku dňu 09.03.2016 žalobca nemal vykázaný záznam v registri trestov.

36. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu dňa 04.07.2016 adresoval Generálnej prokuratúre SR žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku. V žiadosti sa uvádza, že uznesením Prezídia PZ zo dňa 04.02.2012 bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. Ako obhajcu si zvolil advokáta JUDr. Michala Kolesára. Pri svojom výsluchu dňa 04.02.2012 proti vzneseniu obvinenia podal sťažnosť, ktorá bola prokuratúrou zamietnutá. Dňa 05.02.2012 Okresná prokuratúra Michalovce podala na neho návrh na vzatie do väzby, pričom sudca pre prípravné konanie návrhu prokurátora na vzatie do väzby nevyhoviel. Proti uzneseniu prokurátor zahlásil sťažnosť, ktorú krajský prokurátor na verejnom zasadnutí pred Krajským súdom v Košiciach dňa 15.02.2012 zobral späť s odôvodnením, že nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa

20.03.2011 bolo voči nemu vznesené ďalšie obvinenie pre prečin výtržníctva, pričom aj proti tomuto uzneseniu podal pri vylúčení dňa 21.03.2012 sťažnosť, ktorú prokurátor ako nedôvodnú zamietol. Aj napriek tomu, že pri oboznámení s výsledkami vyšetrovania navrhoval trestné stíhanie zastaviť, nakoľko sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil, okresný prokurátor podal na neho obžalobu pod č. Pv/15/12 zo dňa 12.10.2012 v ktorej ho žaluje za tam popísané skutky. Rozsudkom Okresného súdu Michalovce 3T/223/2012 zo dňa 26.03.2013 bol spod skutku obžaloby pre zločin vydierania oslobodený, nakoľko nebolo dokázané, že skutok pre ktorý bol stíhaný sa stal. Proti rozsudku prokurátor zahlásil odvolanie, ktoré bolo predmetom verejného zasadnutia Krajského súdu v Košiciach dňa 18.07.2013 na ktorom krajský súd odvolanie prokurátora zamietol. Trestná vec za prečin výtržníctva, ktorého sa mal dopustiť 14.01.2012 bola postúpená obvodnému úradu na prejednanie priestupku, pričom obvodný úrad konanie o priestupku zastavil, pretože spáchanie skutku sa nepreukázalo. Taktiež Okresný súd Michalovce na hlavnom pojednávaní dňa 26.03.2013 vydal uznesenie, ktorým skutok II. a III. obžaloby postúpil na prejednanie a rozhodnutie Obvodnému úradu Michalovce, ktorý svojím rozhodnutím zo dňa 09.10.2013 konanie za skutok, ktorého sa mal dopustiť dňa 04.02.2012 zastavil, nakoľko nebolo preukázané spáchanie skutku. Taktiež Obvodný úrad Michalovce dňa 23.09.2013 priestupkovú vec, ktorej sa mal dopustiť začiatkom septembra 2011 odložil, lebo zodpovednosť za priestupok zanikla. Aj napriek rozsiahlemu trestnému stíhaniu bolo rozsudkom Okresného súdu Michalovce ako aj rozhodnutiami Obvodného úradu Michalovce jednoznačne preukázané, že sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti, preto aj dňa 03.03.2014 podal do zápisnice trestné oznámenie pre trestný čin krivého obvinenia. Dňa 12.12.2013 osobne prevzal vyúčtovanie trov obhajoby v celkovej sume 3.169,66 eur, ktorú uhradil 13.02.2012 v sume 2.000,- eur a dňa 04.07.2016 v sume 1.169,66 eur, o čom svedčia príjmové doklady. Je toho názoru, že nezákonnými rozhodnutiami, ktoré sú vyššie uvedené uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia mu trestným konaním bola spôsobená škoda, ktorá v sebe zahŕňa aj náhradu trov konania, v danom prípade náhradu trov obhajoby, a to výške 3.169,66 eur, ktorú si uplatňuje. Žalobca ďalej uviedol, že vzhľadom na rozsah obvinení, dĺžku trestného konania na jeho doterajší život, prostredie v ktorom pracoval a na vzniknutú ujmu ako v súkromnom živote, tak aj v spoločenskom uplatnení je toho názoru, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú vyššie uvedenými nezákonnými rozhodnutiami a požadoval nemajetkovú ujmu 40.000,- eur. Žalobca odôvodňoval výšku nemajetkovej ujmy tým, že od roku 2009 pracoval na okresnom úrade pre cestnú dopravu ako samostatný referent a neskôr ako odborný radca, pričom do jeho kompetencie spadala štátny odborný dozor na stanice kontroly originality, technickej kontroly, emisnej kontroly a montáže plynových zariadení a bol štátnym odborným dozorcom na štátne cesty II. a III. triedy. Pri svojej pracovnej činnosti sa pravidelne stretával s vrcholovými predstaviteľmi obcí a miest, ako aj vrcholovými predstaviteľmi štátnej a verejnej správy, a to s celoslovenskou pôsobnosťou. Nedôvodné trestné stíhanie závažným spôsobom narušilo jeho dôveryhodnosť u týchto subjektov a spolupracovníkov a znemožnilo mu to ďalší kariérny postup. Pociťoval to a ešte aj teraz po rokoch pociťuje určitý odstup a mieru opovrhovania, a to aj od tých ľudí s ktorými predtým dobre vychádzal. Bol terčom urážlivých poznámok, ohovárania a posmeškov, ktoré ťažko znášal, a to nielen on, ale aj jemu blízke osoby, ktorí sa tak isto nevyhli takýmto poznámkam a komentárom, či už v mieste bydliska, v práci alebo v meste, kde každý každého pozná. Aj keď sa snažil vysvetliť, že obvinenia sa nezakladajú na pravde, že nie je žiadny výtržník a bitkár, nikoho to nezaujímalo s odôvodnením, že keď je stíhaný, tak musel niečo urobiť. Ku kariérenému postupu uviedol, že bol jedným z kandidátov na riaditeľa Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach, kde bola možnosť ďalšieho kariérneho postupu do vyššej štátnej funkcie, čo bolo aj jeho osobným želaním a čo sa pre uvedené trestné stíhanie nestalo aj napriek tomu, že na to vynaložil celé úsilie a schopnosti. Ako príklad uviedol, že mal najvyšší počet vybavených spisov v kraji a ministerstvo dopravy si ho vybralo ako testovací a pripomienkový subjekt pre nový program. O tom, že o trestnom stíhaní vedeli všetky zložky, či už verejnej alebo štátnej správy svedčí aj žiadosť L. U. zo dňa 24.04.2012, ktorú podal na Ministerstvo vnútra SR a v ktorej ho opísal ako vydierača, osobu s kriminálnou minulosťou a žiadal o prešetrenie jeho zotrvania v zamestnaní. Žiadosť bola následne odstúpená k rukám prednostu Obvodného úradu v Michalovciach, následne Obvodnému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach, až nakoniec ju prešetroval Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach, ktorý konštatoval, že žiadosť je neopodstatnená. Takúto žiadosť mohol p. U. poslať len na základe jeho nezmyselného trestného stíhania. Nakoľko jeho kariérny postup už nebol možný pracovný pomer ukončil. Pred nástupom na Obvodný úrad v Michalovciach žalobca päť rokov pracoval ako policajt na Obvodnom oddelení PZ Zemplínska Šírava, kde mal podpísaný rozkaz na prevelenie do pohraničnej mobilizovanej jednotky, k čomu však z dôvodu ním nezapríčinenej dopravnej nehody a poškodeniu zdravia nedošlo. Už len samotná skutočnosť, že pracoval ako policajt a pracovník

štátnej správy dokazuje jeho bezúhonnosť a vysoké morálne kvality. V čase údajného spáchania skutkov mal vážnu známosť a naplánovanú svadbu so P. B.. Tá po jeho obvinení a potom, čo všetko a aké nezmysly v súvislosti s trestným konaním sa o ňom začali šíriť svadbu odriekla s tým, že s bitkárom a násilníkom žiť nebude. Odišla do Anglicka a až po dlhom čase prehovárania a ubezpečovania sa ich vzťahy zlepšili. Ako sa však sama vyjadrila zrnko podozrenia u nej ostalo, a to všetko len vďaka prehnanej policajnej aktivite. Takáto situácia ťažko postihla celú jeho rodinu a jeho otec ako podnikateľ, matka ako učiteľka a brat ako policajt pracujúci v Michalovciach boli dennodenne konfrontovaní s rôznymi narážkami na jeho osobu. Nezákonnými rozhodnutiami a nepravdivými obvineniami značne a hlavne bezdôvodne utrpel jeho súkromný, spoločenský a rodinný život, keď sa stával a aj stáva terčom urážlivých poznámok a výsmeškov. Zrejme nikomu by nebolo a nie je príjemné, keď ho nazývajú bitkárom a vydieračom, a to aj napriek oslobodzujúcemu rozsudku. Je preto toho názoru, že ním požadovaná nemajetková ujma je minimum náhrady škody, ktorá mu bola nepravom spôsobená.

37. Generálna prokuratúra SR na žiadosť o náhradu škody reagovala listom zo dňa 12.09.2016 v ktorom sa uvádza, že na základe ním podanej žiadosti si vyžiadali príslušný spisový materiál a po jeho preskúmaní mu podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. oznamuje, že ním uplatnený nárok na náhradu škody nebude uspokojený. Uviedla, že právo na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nie je právom absolútnym, pretože podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR v spojení s článkom 51 ods. 1 Ústavy SR podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, t. j. náhrada škody sa neposkytuje automaticky každému voči komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom, ale iba tomu, u koho sú splnené predpoklady ustanovené v zák. č. 514/2003 Z. z.. V prípade žalobcu po preskúmaní spisov nebolo zistené, žeby niektorý z orgánov prípravného konania vydal nezákonné rozhodnutie, alebo žeby nesprávne úradne postupoval. Trestné stíhanie žalobcu bolo začaté na základe oznámenia poškodeného a bolo ukončené vydaním oslobodzujúceho rozsudku. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov v predmetnej veci je zrejmé, že žalobcu súdy oslobodili v rámci uplatnenia zásady in dubio pro reo po ustálení, že nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Súdy teda nekonštatovali, žeby niektorý z orgánov prípravného konania vydal nezákonné rozhodnutie, resp. žeby postupoval v rozpore so zákonom. Základný predpoklad pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody teda splnený nie je. Názor žalobcu, že oslobodenie obžalovaného spod obžaloby má automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia prokuratúra nepovažovala za správny a pokiaľ niektoré súdy takýto názor prezentovali dovoľuje si upozorniť na to, že názor súdov bol prelomený zásadným spôsobom nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 13.11.2013 pod IIÚS 163/2013-50 na dôvody ktorého prokuratúra odkázala. Trestné stíhanie proti žalobcovi podľa prokuratúry bolo vedené legitímne, pričom štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Vzhľadom na to, že existencia nezákonného rozhodnutia nebola zo spisov preukázaná, nebol preukázaný ani nesprávny úradný postup orgánov prokuratúry, uplatnený nárok nie je možné uspokojiť.

38. Žalobca pred súdom vypovedal, že je unavený z toho ako stále musí dokazovať, že nie je zlý, že človeka odsúdia vopred kvôli tomu ako vyzerá, že cvičí a kde pracuje. Keďže na okresnom úrade poberal minimálnu mzdu je pravda, že si privyrábal na vstupnom na diskotéke. Nikdy vedome alebo naschvaľ nikoho nevyhodil a snažil sa to udržiavať tak, aby sa ľudia cítili bezpečne a aj tí, čo boli vyvedení boli vyvedení tak, že sa im nič nestalo. O tom svedčia aj kamerové záznamy. Vraj sa mal vyšetrovateľ polície vyjadriť tak, že už pol roka na nich pracovali, ale nič na nich nemali, mali odpočúvané telefóny a podobné veci, čiže potom ich tlačili aj termíny a potrebovali ich nejako urobiť a čakali do rána na pokyn, kedy boli vyprovokovaní. Ďalej žalobca vo výpovedi opísal skutkový priebeh, ktorý nasledoval po zaslaní listu p. U. na Ministerstvo vnútra SR a k týmto skutkovým okolnostiam vo výpovedi doplnil, že aj keď bol spod obžaloby oslobodený tá nejaká nedôvera v ľuďoch ostala a pozerali na neho takým štýlom, že dovtedy veľa ľudí nevedelo, že si privyrába ako biletár, ale po tomto incidente už vedeli aj o tomto a poukazovali, že on je biletár, tak bude aj bitkár, bude aj problémový človek a pritom dovtedy s ním nikto žiaden problém nemal. V kolektíve bol obľúbený a aj na školeniach alebo poradách s každým vychádzal. Potom už cítil, že sa ľudia od neho stráňia, či v kariérom postupe z pracovného hľadiska, alebo už aj z ľudského, a to tak, že mal kamarátov, ale následne aj keď sa rozprávali videl, že už si držia odstup a že to nie je také ako predtým. Problémy mal aj so svojou priateľkou s ktorou plánoval svadbu, ale po udalostiach povedala, že si to musí rozmyslieť, lebo všade počúva, že jej frajer bol obvinený z výtržníctva, z vydierania a že je bitkár, preto odišla do J.. Až potom, keď súd vyniesol oslobodzujúci rozsudok tak sa mu ju podarilo presvedčiť, že v tom bol fakt nevinne, lebo tiež už nevedela čomu môže veriť, lebo z jednej strany počúvala niečo iné. S priateľkou sa síce nezobrali, ale majú dcéru a žijú spolu.

Žalobca ďalej uviedol, že to bolo pre neho veľmi ťažké obdobie, lebo sa od neho odvrátili kamaráti, známi a takisto aj jeho priateľka. Jeho otec bol v tej dobe ešte zdravotne na tom dobre, podnikal, mal veľa známych, poznal mnoho ľudí, prakticky prerábajúc chatu súdu, čiže poznali ho ľudia aj z toho okolia, z iných firiem ktorým prerábajúc kancelárske priestory. Všade chodil a počúval čo je s jeho synom, nakoľko poznali jeho aj žalobcu. Tiež ako policajt prichádzal do kontaktu s ľuďmi, taktiež ako úradník, ba dokonca aj ako biletár. Michalovce nie sú veľké mesto, tu každý každého pozná a keď sa niečo stane, čo ľudí najviac zaujíma je to zlé, čo môže o druhom rozprávať. Žalobca ďalej uviedol, že jeho matka je učiteľka a taktiež ju konfrontovali kolegyne a jej známi, že čo jej syn vyviedol. Brat žalobcu je policajt, ktorého taktiež konfrontovali, že čo to má za brata. Sám u polície skončil nie z toho dôvodu, že chcel odísť alebo ho vyhodili, ale mal dopravnú nehodu, ktorú nespôsobil a rok a pol bol práceneschopný a do dnešného dňa má zdravotné problémy z nehody. Policajtom bol asi päť rokov. Má vymenený bedrový kĺb a čaká na operáciu druhého bedrového kĺbu. Taktiež cvičil a mal ísť pracovať do pohotovostnej motorizovanej hraničnej jednotky, pretože tá práca ho bavila, ale potom sa to už nedalo. Zo zdravotných dôvodov bol preto prepustený do civilu a zamestnal sa na okresnom úrade. Znova to teda bola štátna správa, kde musel zdokladovať svoju bezúhonnosť, pritom ani tam nemal žiadne problémy a z úradu odišiel až po tomto konflikte a potom keď videl, že už nebude žiadna možnosť kariérneho postupu a taktiež nemal záujem pracovať za 480,- eur v čistom mesačne. Potom, čo mal jeho otec zdravotné problémy pokúšal sa rozbehnúť otcovu firmu, tam však tiež boli problémy, lebo tiež musel dokazovať, že je dobrý človek, pričom vyšiel v ústrety jednej pani, ktorá tiež na neho urobila takú habaďuru, ale s týmto prípadom to nesúvisí. Tiež ho nevyplatili v Bratislave, ale už sa bál ísť pýtať vlastné peniaze, aby zase to nedopadlo tak, ako prvýkrát, keď bol obvinený a pritom nešlo o nič, len v Bratislave mu dlžili 50.000, no čo mal očakávať, že s ním zase urobia. Tak mu ostali visieť peniaze 50.000 a z dôvodu, že už mal obavu ísť pýtať vlastné peniaze, ktoré mal vyrobené tak musel firmu zrušiť a momentálne je nezamestnaný. Keď pracoval na okresnom úrade ovládal agendu celého úradu, bol štátnym odborným dozorom na cesty II. a III. triedy + špeciálny stavebný orgán, mal na starosti zriaďovanie, rušenie, kontrolovanie a štátny odborný dozor na staniciach originality, stanice technickej kontroly, emisnej kontroly a montáže plynových zariadení. Okrem toho ovládal aj ostatnú agendu úradu a keď napríklad vypadol človek vedel ho zastúpiť, či už pri dovozoch vozidiel alebo pri udelení sankcií, či pokutách alebo pri ďalších veciach, ktoré súviseli s výkonom povolania. Boli výberové konania aj na riaditeľa a mal sľúbené, že sa môže výberových konaní zúčastniť, ale potom mu bolo povedané, že aj keby výberové konanie vyhral, tak asi by nebol ustanovený do funkcie, keďže prebiehalo stále súdne konanie voči jeho osobe. Do pozície v štátnej správe sú ľudia nominovaní, čiže tam zohráva úlohu aj ten faktor, že človeka nenominujú, ak je obvinený z trestnej činnosti, potom by mohli napadnúť aj riaditeľa, ak by nominoval človeka voči ktorému je vedené trestné stíhanie. Priateľka na tieto udalosti reagovala tak, že mala otca v J., tak si musí urobiť jasno v hlave, lebo zo všade počúva, čo o ňom hovoria a ona vlastne nevedela ako by mohli ďalej fungovať, pretože keby ho napríklad odsúdili a bola by pravda to, čo o ňom tvrdia tak povedala, že ide preč lebo už neznesie ten nápor, ako sa jej každý na to pýta, čo jej priateľ urobil. Po jej odchode prakticky zostal sám a bez jej psychickej podpory. Jeho priateľka odišla do J. asi po troch mesiacoch, alebo do pol roka po udalostiach z januára 2012 a vrátila sa asi mesiac po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku zo strany súdu. Výsledok trestného konania jej oznámil hneď po vynesení rozsudku 26.03.2013 s tým, že bol oslobodený, ale trvalo mu určitý čas kým ju presvedčil, aby sa na Slovensko vrátila a obnovila s ním spoluprácu, bolo to asi mesiac po oslobodzujúcom rozsudku. V čase keď došlo k incidentu v januári 2012 bol zamestnaný iba v jednom zamestnaní, a to na Okresnom úrade v Michalovciach, kde bol v dočasnej službe. Jeho činnosť, ktorú vykonával v Night Clube Orion bola v podstate organizátorskou činnosťou. Klub mal v prenájme L. U., ktorý vystupoval v trestnom konaní proti jeho osobe ako poškodený a je pravda, že súhlas zamestnávateľa, a to okresného úradu na výkon takejto činnosti nemal. Je pravda, že za túto činnosť dostával odmenu, ale išlo o nepravideľnú činnosť podľa potreby L. U., zmluvu uzavretú nemal. Je pravda, že po vznesení obvinenia bol prejednávaný svojím zamestnávateľom a bol predvolaný na Krajský úrad v Košiciach, kde ho chceli postaviť mimo službu, avšak argumentoval prezumpciou neviny a preto ani nebol mimo službu postavený. Po oslobodzujúcom rozsudku bol prijatý odborom dopravy v Michalovciach do stáleho štátnozamestnaneckého pomeru, ktorý trval až do roku 2016 alebo 2017. Pracovný pomer tam ukončil dohodou. Počas svojho pôsobenia na okresnom úrade na odbore dopravy sa dvakrát zúčastnil výberových konaní do stálej štátnej služby, pričom jedno výberové konanie bolo počas trestného konania o ktoré opiera svoj nárok, vtedy neúspešný, bol vybratý iný kandidát a je pravda, že mu nebolo povedané, aby to bolo v dôsledku toho, že prebiehalo voči nemu trestné konanie. Čo sa týka ďalšieho výberového konania toho sa zúčastnil po ukončení trestného konania v roku 2014, kedy bol úspešný a bol prijatý na funkciu samostatného radcu do stálej štátnej služby. Neskôr kariérne postúpil na odborného radcu v roku 2015. V roku 2017 sa prijímala nová organizačná štruktúra okresných

úradov a vtedy na základe tejto organizačnej štruktúry rozhodnutia mohli vydávať iba odborní radcovia a on sa v podstate takýmto spôsobom dostal na funkciu odborného radcu, aby rozhodnutia mohol vydávať.

39. Svedok T. Q. vypovedal, že so žalobcom je v kmetrovskom stave, je krstným otcom jeho dcéry a poznajú sa dlhší čas. Pokiaľ ide o trestné stíhanie vie, že v roku 2011 - 2012 ho mali zobrať kukláči, ale nevie čo predchádzalo zásahu polície. Nevie za aký údajný trestný čin mal byť stíhaný. Je však pravdou, že v tých rokoch boli dobrými priateľmi, stýkali sa často a každý v Michalovciach vedel o tom, že sa kamaráti a sú priatelia. Bol prekvapený, že voči žalobcovi bol vykonaný zásah kukláčmi, táto skutočnosť sa rozniesla po celom meste a svedok bol vystavený viacerým otázkam z viacerých strán, prečo bol zásah vykonaný. Aj jeho manželka a otec sa pýtali, čo sa deje a v podstate osoba žalobcu bola kriminalizovaná a v tejto súvislosti aj kriminalizovaná jeho osoba, že buď je spolupáchatelom nejakej trestnej činnosti žalobcu alebo, že sa stýka s ním ako s kriminálne závadnou osobou. Keď sa pýtal žalobcu, čo sa deje, prečo bol voči nemu zásah vykonaný ten tiež nevedel odpovedať akého trestného činu sa mal dopustiť, keďže aj sám žalobca mal vôbec pochybnosť o tom, aby sa mal nejakého trestného činu dopustiť. Takýto stav, resp. otázky, prečo sa stýka so žalobcom, že určite niečo musel spáchať, keď ho zobrala polícia trval asi tri mesiace, keď mu ľudia tieto otázky dávali, a to či už známimi alebo príbuzní z jeho okolia. Postupne záujem o osobu žalobcu klesal, ale ešte aj dnes sa ho sporadicky niekto spýta, čo bolo príčinou zásahu polície voči osobe žalobcu. V dotknutom čase žalobca pracoval na okresnom úrade, odbore dopravy a nemá vedomosť o tom, aby mal nejaké problémy so zákonom. Svedok ďalej vypovedal, že v správaní žalobcu zaznamenal kvalitatívne zmeny, keď to porovnáva so stavom pred zásahom a po zásahu polície. Žiadnemu človeku by určite takýto zásah do života radosť neurobil a tento zásah rozhodne vníma ako negatívny do života žalobcu. Pred samotným zásahom žalobca viac veril ľuďom, správal sa k nim ústretovo a hodnotil ho ako dobrého človeka, ktorý chce svojmu okoliu a ľuďom okolo neho pomôcť. Po zásahu sa stal opatrnejším a udržiaval si od ľudí odstup, čo malo práve pôvod v zásahu polície voči jeho osobe. Svedok ďalej uvádzal, že poznal aj priateľku žalobcu a vie porovnať aj jej stav pred a po zásahu. Priateľka žalobcu v podstate po zásahu stále iba plakala a on sám jej nechcel nijakým spôsobom strpčovať život a spôsobovať jej nejaké psychické útrapy a preto sa ani nepýtal, čo ju trápi, ale v podstate príčinou toho plaču a trápenia bol práve zásah do osobnej sféry žalobcu zo strany polície. Nemá vedomosť o tom, aby v tom čase žalobca vyhľadal nejakú psychickú, resp. odbornú psychickú pomoc. Žalobca sa často zdržiaval v Orione, ale v akých súvislostiach, či tam pracoval alebo, či bol v nejakom obdobnom pracovnom pomere svedok povedať nevedel.

40. Svedok L. W. vypovedal, že je bratom žalobcu a čo sa týka ich života do februára 2012 mali vybudovaný dobrý rodinný vzťah, teda obaja mali voči sebe citový vzťah a boli ako dvaja dobrí súrodenci. Tiež mali vybudovaný dobrý vzťah s rodičmi, kde sa v podstate stretávali ako celá rodina už aj s priateľkami, keďže v tom čase už mali svoje partnerky, resp. svedok už manželku. Žalobca ako starší brat bol pre neho vzorom a mali aj spoločné záujmy. Obaja pracovali na polícii a obaja navštevovali fitnesscentrum, spolu cvičili a mali aj iné ďalšie záujmy, ktoré ich spájali. Pokiaľ ide o udalosti zo 04. februára 2012 uviedol, že v ten deň mal ich otec narodeniny, keď došlo k zásahu pohotovostného útvaru voči osobe jeho brata. Ako policajt šiel na vyšetrovačku do Michaloviec, kde bol hneď po zásahu prítomný pri dovoze zadržaných osôb. Išlo o štyri osoby a jednou z nich bol jeho brat. Keď ho uvidel bol v šoku, že tento bol vo veľmi nedôstojnom stave. Na vyšetrovačke ležal spútaný na zemi, pričom ostatné tri osoby síce boli spútané, ale buď sedeli alebo stáli a nemali taký obmedzený pohyb a neboli v takom nedôstojnom stave ako jeho brat. Keď sa pýtal prečo tomu tak je, nikto mu nechcel odpovedať. Čo sa týka ďalších okolností, ktoré nastali po zásahu stále sa pýtal ostatných príslušníkov, čo bolo dôvodom zásahu, ale nikto nechcel odpovedať. V podstate sa tento dôvod v primeranej lehote ani nedozvedel. Následne po tomto zásahu každý osobu žalobcu, ako aj ostatných rodinných príslušníkov považoval za kriminálne závadné osoby, v podstate za osoby s mafiánskymi sklonmi, čo rozhodne nebola pravda. Nasledoval rad otázok na jeho osobu, či už zo strany ich známych, priateľov, prečo tomu tak bolo, ale on na to nevedel odpovedať. Každý sa správal podozrievavo a neverili mu, že nepozná príčinu prečo brata zobrali kukláči. Časť známych sa od neho odvrátila, časť sa správala zmenene, teda podozrievavo a s odstupom. Bolo tomu tak na pracovisku a tiež u časti známych. Matka to veľmi ťažko prežívala a nevedeli jej vysvetliť, čo sa vlastne stalo. Po prepustení brata ani tento nevedel uviesť, prečo k takému zásahu došlo. Zásah mal negatívny vplyv nielen na život žalobcu, ale aj na jeho život. Žalobca, jeho brat v tom čase žil v partnerskom vzťahu so P. B., ktorá tiež mala otázky, prečo k zásahu došlo, čoho sa dopustil, ale ani žalobca ani on nevedeli na otázky odpovedať. Je pravda, že priateľka žalobcu zmenila svoje správanie voči nemu a tiež mu neverila, lebo veľa otázok ostalo nezodpovedaných. Je presvedčený, že zásah polície mal za následok, že priateľka brata v mesiaci máj alebo jún 2012 odišla do J., kde sa

zdržiavala asi pol roka. Chcela sa vyhnúť nepríjemným otázkam a reakciám zo strany okolia. Nevedel uviesť, či v J. pracovala alebo nie. Svedok ďalej vypovedal, že nemá vedomosť o tom, prečo sa brat v danom čase zdržiaval v zariadení Orion a nemal vedomosť o tom, žeby tam mal pracovať, či už brigádnicky alebo iným obdobným spôsobom.

41. Svedkyňa L. W. vypovedala, že je matkou žalobcu. Svojho syna do roku 2012, konkrétne do 04.02.2012 hodnotí ako vyrovnaného, inteligentného, spoločenského chlapca, ktorý mal veľký okruh známych, ktorý bol absolútne bezkonfliktnej povahy, snažil sa dobre učiť, študoval na samé jednotky, skončil vysokú školu, mal dobré zamestnanie a bol svojím okolím vnímaný kladne a aj v rodine mal bezproblémové vzťahy. Pokiaľ ide o zásah zo dňa 04.02.2012 bol to deň manželových narodenín. Keď sa o tomto zásahu dozvedeli celé ich okolie sa zišlo, teda rodina aj známi, ktorých pozvali na oslavu sa pýtali prečo a čo sa stalo. Nevedeli odpovedať, prečo došlo k tomuto zásahu a aj po prepustení žalobcu to nevedel ani on a nevie to dodnes. Rozhodne im to na nálađe nepridalo ani popísanie skutočností za akých bol syn zadržaný, resp. ako bol eskortovaný na políciu, o čom im hovoril mladší syn L.. Veľmi negatívny vplyv mal zásah na osobu jej manžela, ktorý sa lieči na vysoký krvný tlak, ktorý to veľmi negatívne vnímal. Po zásahu tie isté otázky ostali aj zo strany okolia, zo strany ostatných kolegov učiteľov a všetci kolegovia sa jej pýtali k čomu vlastne došlo, ale nevedela odpovedať, čo bolo príčinou zásahu. Niektorí jej verili, niektorí boli v názoroch opatrní, niektorí sa dokonca správali škodoradostne a rozhodne takéto reakcie okolia nemali dobrý vplyv ani na jej psychiku a rozhodne neprispievali k normalizácii rodinných vzťahov, v podstate aj z ich strany aj zo strany synovho okolia a kamarátov, priateľov. Tiež sa dostal do takého stavu ako ona sama, teda otázky boli, ale odpovede chýbali a do vzťahov sa vznášala neistota a podozrievanie. U svedkyne to vyústilo do takých stavov, že keď šla po meste tak mala dojem, že každý na ňu pozerá a nejakým spôsobom ju posudzuje a odcudzuje, čo určite bola prehnaná reakcia, avšak k takejto reakcii a takýmto stavom u nej dochádzalo. Pokiaľ ide o spolužitie syna s jeho priateľkou k tomuto sa vyjadriť nevie. Rozhodne tento zásah nebol určite spôsobilý privodiť nejaké kladné dôsledky do spolužitia a také isté otázky mala aj synova priateľka, prečo k takému zásahu vôbec došlo. Pokiaľ ide o pôsobenie syna v zariadení Orion vedela, že tam chodievala na diskotéky a že tam má nejakú funkciu, ale žeby bol v pracovnom alebo obdobnom pomere o tom vedomosť nemala. Pokiaľ ide o stav syna po zásahu podľa jej názoru sa stal utiahnutejším, uzavretejším, nebol taký otvorený voči okoliu a správal sa voči ľuďom opatrnejšie a podozrievavo voči ľuďom.

42. Svedkyňa P. B. pri svojej výpovedi pred súdom uviedla, že je družkou žalobcu s ktorým sa spoznala približne v roku 2008, ale v tom čase išlo len o priateľstvo, ktoré postupne naberalo na intenzite a vážnosti a v roku 2010 začali spolu žiť. Žili v spoločnej domácnosti, pričom žalobcu vnímala ako normálneho mladého a schopného človeka, ktorý ju má rád a išlo o vzájomný citový vzťah. Spolu žili a plánovali aj spoločnú domácnosť, že uzavrú manželstvo a že si založia rodinu. Pokiaľ ide o udalosti zo dňa 04.02.2012 bezprostredne predtým boli na dovolenke v Prahe a v uvedený deň okolo obeda sa vrátili s tým, že žalobca odišiel pracovať do Orionu, lebo každá koruna sa im zišla. Vedela, že tam pracuje a mal zabezpečovať v zariadení poriadok. Nevedela sa vyjadriť, či mal uzavretú pracovnú zmluvu. V noci sa domov z práce nevrátil a ráno sa z jeho telefonátu dozvedela, že bol zadržaný políciou, ale nevedel uviesť, čo sa stalo. Kontaktovala jeho rodinu, ktorá už vedela, že bol zadržaný prostredníctvom brata L., ktorý bol tiež policajtom a o zásahu vedel. Nikto však nevedel príčinu, prečo tomu tak bolo a v hlave sa jej vynárali otázky, dávala si rôzne odpovede, spájala žalobcu so závadnými osobami, nevytlúčila ani drogy, alebo výpalníctvo, či výtržníctvo a podobné veci, ktoré ostali nezodpovedané. O udalosti samozrejme informovala aj svoju rodinu. Obaja jej rodičia sú učelia, ktorí mali zásady pri jej výchove a predstavy o rodine a v podstate ju v takomto učiteľskom prostredí a s takýmto ich vplyvom aj vychovali. Preto možno aj intenzívnejšie ako ostatné okolie začali žalobcu posudzovať ako závadnú osobu. Tiež mali veľa otázok a odrádzali ju od vzťahu so žalobcom, že tento vzťah nie je dobrý, že neprinesie jej šťastie len problémy, keďže sa nevedelo, čo bolo príčinou toho, že ho zobrala polícia. Aj po jeho prepustení ostali otázky nezodpovedané. Sama bola podozrievavá aj keď ju žalobca ubezpečoval, že ničoho sa nedopustil, ale neverila mu a takýto stav trval dlhšie. Prežívala to veľmi ťažko a stále sa rozhodovala čo má urobiť, čo by bolo správne a nakoniec sa rozhodla vzťah ukončiť. Jej otec už dlhší čas pracoval v J. a preto sa v mesiaci máj alebo jún 2012 vysťahovala za otcom do J.. Našla si tam prácu, ale po 7 mesiacoch dostala ponuku pracovať na Slovensku v bratislavskej firme, ktorá zakladala pobočku v Humennom, preto zvažovala svoj návrat. So žalobcom bola v telefonickom kontakte, tiež cez e-mailly a skype, pričom stále ju presviedčal, aby sa vrátila, že chce s ňou žiť a že nenesie žiadnu vinu na tom zásahu a že ničoho protiprávneho sa nedopustil. Nakoniec sa kvôli pracovnej ponuke aj presviedčaniu žalobcu vrátila na Slovensko a spolužitie obnovili a toto trvá doposiaľ. Manželstvo neuzavreli, ale z

ich spolužitia sa narodila dcéra Q. a žijú v družskom pomere v spoločnej domácnosti. Svedkyňa ďalej uviedla, že aj ostatné okolie ju vnímalo ako osobu blízku vo vzťahu k žalobcovi a že sa jej vypytovali známi aj priatelia, čo sa stalo, ale nevedela im zodpovedne a presvedčivo odpovedať, lebo sama to nevedela. Vylučovala síce akékoľvek negatívne alebo protiprávne správanie žalobcu, ale okolie v podstatnej miere nepresvedčila. Tento zásah teda mal vplyv aj na jej osobu a jej život, pričom viacerí známi sa k nej stavali negatívne, niektorí podozrievavo, či opatrne. Niektorých presvedčila a niektorí jej aj verili. Pred zásahom bol žalobca citlivým, normálnym človekom, ktorý mal bezproblémové správanie a zásah rozhodne na jeho psychike následky zanechal. Aj on mal nezodpovedané otázky, prečo k tomuto došlo na ktoré mu nik nedával odpoveď. Celé to počas trestného konania veľmi intenzívne prežíval. Podobné správanie pociťoval aj žalobca vo vzťahu k svojmu okoliu, teda vo vzťahu k rodine a známym a aj ona sama sa od neho odvrátila, teda osoba jedna z najbližších a obdobne to bolo aj v okruhu jeho kamarátov, známych a ďalšej vzdialenejšej rodiny, ktorí ho vnímali buď kladne alebo úplne odmietavo a záporne, vyhýbali sa mu alebo sa správali podozrievavo. V podstate mal žalobca nálepku kriminálne závadnej osoby a takýto vystresovaný stav bol počas celého trestného stíhania. Po jeho ukončení sa správanie žalobcu určite zmenilo, tento to považoval za uzavretú vec, avšak okolie ešte stále sporadicky pripomenie žalobcovi alebo nepriamo zo správania pociťuje, že bol onálepovaný ako osoba kriminálne závadná a sem tam sa takáto nálepka objaví aj toho času po uplynutí značnej doby od ukončenia trestného stíhania. Pred zásahom bol žalobca úplne normálny, citlivý, mal okruh priateľov, kamarátov, podporu rodiny a bol absolútne nezávadnou osobou vo vzťahu k zákonu, nemal s tým žiaden problém. Po zásahu 04.02.2012 sa jej okolie, teda jej známi a priatelia žalobcu pýtali, čo bolo príčinou, či to boli drogy, výpalníctvo, nejaká násilná alebo obdobná činnosť, ale na otázky nevedela odpovedať, ale nebol to len výplod jej logickej úvahy, že takéto otázky padali na ňu, ale takéto otázky konkrétne padli od konkrétnych osôb z ich okolia.

43. Svedok L.. U. R. vypovedal, že rodinu žalobcu pozná dlhší čas, pretože so žalobcovým mladším bratom Michalom chodil na základnú školu na prvom stupni do jednej triedy. Vnímал aj osobu žalobcu ako jeho staršieho brata. Profesionálne sa dostali do vzťahu v roku 2013, keď nastúpil do zamestnania u jeho vtedajšieho zamestnávateľa na Obvodnom úrade pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach. Žalobca už v tom čase na tomto úrade pracoval ako odborný radca. Keď do toho prostredia prišiel začal vnímať, že okolie sa zmieňuje o tom, že proti žalobcovi je vedené trestné stíhanie, ale nikto nevedel prečo. Takáto neistota v pracovnom kolektíve bola väčšinou iba vo sfére dohadov a kalkulovalo sa, prečo je žalobca trestne stíhaný. Pokiaľ ide o jeho profesiu má za to, že neboli splnené podmienky podľa zákona o štátnej službe na jeho postavenie mimo službu, avšak celé okolie už kalkulovalo s tým, že ak bude právoplatne odsúdený ukončí svoj pracovný pomer, čo bolo evidentné z rozhovorov s ostatnými pracovníkmi. Rozhodne túto skutočnosť vnímal aj žalobca, a to v negatívnom slova zmysle. Svedok bol nechtiac svedkom prejavu ich vtedajšieho vedúceho p. C., ktorý pri jednej príležitosti vyčítal žalobcovi, že tento by sa mal k nemu správať korektnejšie, keďže on ho podržal v čase, keď mal trestné stíhanie, resp. keď sa toto trestné stíhanie začalo. Ako uviedol každý z kolegov vnímal žalobcu inak, niektorí ho považovali za nevinného, niektorí boli presvedčení o jeho vine bez toho, aby bol odsúdený. Je pravda, že tieto okolnosti a nezdravá atmosféra určite mala vplyv aj na jeho psychiku, pričom samotné trestné stíhanie malo vplyv aj na ich vzťah. Svedok na pracovisko došiel v čase, kedy už trestné stíhanie prebiehalo a vie, že počas jeho pôsobenia sa správal voči osobe žalobcu zdržanlivo a každý čakal za výsledkom trestného stíhania. Bolo pre neho zadosťučinením a myslí si, že aj pre žalobcu, keď ho prvostupňový súd oslobodil. Prokurátor proti rozsudku podal odvolanie a čakalo sa za rozhodnutím odvolacieho súdu a keď prišlo potvrdzujúce rozhodnutie krajského súdu, až vtedy sa atmosféra na pracovisku uvoľnila a okolie ho začalo vnímať ako nezávadného. Výsledok trestného stíhania bol pre žalobcu rozhodne podstatný z hľadiska jeho procesného zotrvania na pracovisku, kde pôsobili. Určite, ak by bol právoplatne odsúdený, tak by nemohol vykonávať svoju funkciu a je pravdou, že pri pohovore keď sa uchádzal o miesto v dočasnej štátnej službe na úrade mu bolo okrem iného povedané, že ak by bol p. W. odsúdený počítal sa s tým, že do stálej štátnej služby by sa rátalo s jeho osobou na žalobcovu miesto.

44. Svedok L. U. vypovedal, že so žalobcom sa zoznámil asi v roku 2010 cez svojho známeho v čase, keď otváral diskotéku v objekte Orion v Michalovciach. Je pravda, že zháňal aj biletárov, ktorí by pri vchode regulovali a riadili vstup a výstup zo zariadenia. Vtedy mu známy ponúkol služby okrem iných aj žalobcu s čím súhlasil. Má za to, že medzi nimi bola uzavretá dohoda, ale nevie uviesť, či išlo o písomnú dohodu alebo nie. Pokiaľ vie tak takáto dohoda existovala a riadne za žalobcu platil aj dane a odvody ako za svojho zamestnanca. Predtým ako ho odporúčal jeho známy ho nepoznal,

z videnia ho poznal z mesta, keď sa párkrát stretli. Pracovná náplň biletárov spočívala v kontrolovaní náramkov a dodržiavaní poriadku na diskotéke. O osobe žalobcu vedel, že je v pracovnom pomere na okresnom úrade, odbore dopravy a občas si doviezol zo zahraničia auto a tam ho aj registroval, keď si podával žiadosť o registráciu vozidla. Zo začiatku nemal výhrady voči práci žalobcu, neskôr však nastali skutočnosti s ktorými nesúhlasil, pretože všetci biletári vrátane žalobcu používali neprimerané prostriedky na zjednanie poriadku, čo bolo preukázané aj kamerovými záznamami a v decembri 2011 ho všetci biletári vrátane žalobcu začali prostredníctvom p. B., ktorý bol jedným z biletárov vydierať s tým, že žiadali viac peňazí za výkon svojej práce a tiež požadovali sumu 3.000,- eur na prípadné podpálenie novej diskotéky s názvom Fabrik v objekte Zekonu Michalovce. S takými praktikami nesúhlasil a nahlásil to polícii. Pokiaľ ide o pracovné pomery biletárov skutočnosť bola taká, že títo nechceli, aby mali písomne uzavretý pracovný pomer vzhľadom na to, že pôsobili v iných hlavných pracovných pomeroch a sám žalobca pracoval v tom čase v štátnej správe. Uviedol, že v jeden večer bola vykonaná kontrola za asistencie polície z inšpektorátu práce alebo zo sociálnej poisťovne a vtedy sa kontrolovali zmluvy všetkých zamestnancov, vrátane biletárov a neboli zistené žiadne pochybenia, teda určite bol nejaký doklad o tom, že u neho boli riadne zamestnaní. V tej dobe mal určite zamestnanú účtovníčku, ktorá bola zároveň aj personalistkou. Jej meno už nevie, ale býva v Q. a určite došlo nejakým spôsobom aj k ukončeniu pracovného pomeru so žalobcom. Nevedel však uviesť ako, lebo v tom čase mal iné starosti a chodil sústavne po výsluchoch na políciu. Teraz, keď mu boli kladené otázky na viacero vecí si spomenul, a to v tom smere, že so žalobcom dohoda o výkone práce uzavretá nebola a je vysoko pravdepodobné, že za neho nerobil ani odvody. Pokiaľ ide o samotnú výplatu túto dával všetkým štyrom biletárom, ale vyplácal ich I. B., nevedel však povedať koľko a či vôbec žalobcovi niečo zaplatil. Pánovi B.B. dával 200,- eur za večer, ako si oni peniaze delili to uviesť nevedel. Množstvo biletárov záviselo od akcie a on sám iba nahlásil p. Q. aká veľká bude akcia a teda aký bude potrebný počet osôb na dodržanie poriadku. Ten následne asi komunikoval buď s niektorým z biletárov alebo najpravdepodobnejšie s p. B., ktorý bol prítomný skoro na každej diskotéke a zabezpečoval potrebný počet osôb na zaistenie poriadku a hladký priebeh podujatia.

45. Podľa § 1 zák. č. 514/2003 Z. z. tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

46. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

47. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

48. Podľa § 4 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

49. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

50. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

51. Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

52. Podľa § 6 ods. 3 citovaného zákona ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

53. Podľa § 6 ods. 4 citovaného zákona ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky.

54. Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

55. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

56. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

57. Podľa § 15 ods. 2 citovaného zákona ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

58. Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

59. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

60. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo

nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

61. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

62. Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

63. Podľa § 18 ods. 2 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

64. Podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. 9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

65. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

66. Prostredníctvom práv priznaných v článku 46 ods. 3 Ústavy SR Slovenská republika poskytuje ústavnú záruku, že orgán verejnej moci bude v právach oprávnených osôb rozhodovať v súlade so zákonom a že postup uskutočnený v mene orgánu verejnej moci bude správny. V prípade odklonu od tejto záruky Slovenská republika zaručuje, že poškodená osoba dostane náhradu za spôsobenú škodu. Účelom základných práv zaručených v článku 46 ods. 3 Ústavy SR nie je poskytnutie satisfakcie každému, komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom. Základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím aj základné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom sa vymedzuje a identifikuje so škodou.

67. Uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012 zo dňa 04.02.2012 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012 zo dňa 05.03.2012 spojil na spoločné konanie trestnú vec vedenú pod vyššie uvedeným číslom s trestnou vecou spoluobvineného T. Š. stíhaného uznesením povereného príslušníka OO PZ Trhovište ČVS:ORP-1729/TR-MI-2011 zo dňa 08.02.2012 s tým, že spoločné konanie sa bude naďalej viesť pod ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012.

68. Ďalším uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ ČVS:PPZ-50/BOK-VY-2012 zo dňa 20.03.2012 bolo voči žalobcovi vznesené ďalšie obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Proti obom týmto uzneseniam podal žalobca dňa 04.02.2012, resp. 21.03.2012 sťažnosť. Obe tieto sťažnosti boli Okresnou prokuratúrou Michalovce uznesením Pv 15/12 zo dňa 12.04.2012 zamietnuté.

69. Uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor východ ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012 zo dňa 20.03.2012 spojil jeho veci na spoločné konanie pod č. ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012. Okresný prokurátor na žalobcu ako aj na T. Š. podal na Okresný súd Michalovce obžalobu pod č. Pv/15/12 dňa 12.10.2012.

70. Rozsudkom Okresného súdu Michalovce 3T 223/2012 zo dňa 26.03.2013 bol spod skutku obžaloby pod bodom 1/ pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona oslobodený, nakoľko nebolo preukázané, že sa skutok pre ktorý bol žalobca stíhaný stal. Proti vyššie citovanému rozsudku okresný prokurátor zahlásil odvolanie, ktoré písomne odôvodnil dňa 22.05.2013 a ku ktorému sa žalobca prostredníctvom svojho obhajcu písomne vyjadril 06.06.2013. Krajský súd v Košiciach na verejnom zasadnutí dňa 18.07.2013 odvolanie prokurátora zamietol a oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Michalovce 3T 223/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach nadobudol právoplatnosť 18.07.2013.

71. Trestná vec pre prečin výtržníctva, ktorého sa mal žalobca dopustiť 14.01.2012 o 03:34 hod. na diskotéke v Orion Night Clube v Michalovciach bola uznesením Okresnej prokuratúry Michalovce Pv/15/12-32 dňa 12.10.2012 postúpená Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy Michalovce na prejednanie priestupku.

72. Obvodný úrad Michalovce, odbor všeobecnej vnútornej správy Michalovce po prejednaní priestupku svojím rozhodnutím ObU-MI-OVVS-2012/05442 zo dňa 20.12.2012 konanie o priestupku zastavil, pretože spáchanie skutku sa nepreukázalo. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17.01.2013.

73. Okresný súd Michalovce na hlavnom pojednávaní dňa 26.03.2013 vydal uznesenie, ktorým skutok 2/ a skutok 3/ obžaloby postúpil na prejednanie a rozhodnutie Obvodnému úradu Michalovce. Ten svojím rozhodnutím OÚ-MI-OVVS-2013/01965 zo dňa 09.10.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 09.10.2013 konanie za skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť 04.02.2012 zastavil, nakoľko nebolo preukázané spáchanie skutku.

74. Záznamom o odložení veci č. ObU-MI-OVVS-2013/08287 zo dňa 23.09.2013 Obvodný úrad Michalovce priestupkovú vec, ktorej sa mal žalobca dopustiť začiatkom septembra 2011 odložil, lebo zodpovednosť za priestupok zanikla.

75. Vzhľadom k tomu, že rozsudkom Okresného súdu Michalovce 3T 223/2012 zo dňa 26.03.2013 bol žalobca spod skutku obžaloby pod bodom 1/ pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona oslobodený, nakoľko nebolo preukázané, že skutok pre ktorý bol žalobca stíhaný sa stal a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach 18.07.2013 a taktiež, čo sa týka ďalších skutkov, a to prečinu výtržníctva, ktorého sa mal žalobca dopustiť 14.01.2012 bol súdom posúdený ako priestupok a konanie bolo právoplatne Obvodným úradom Michalovce dňa 17.01.2013 zastavené, pričom aj ďalšie skutky pre ktoré bola podaná voči žalobcovi obžaloba, a to skutok 2/ a skutok 3/ boli postúpené na rozhodnutie Obvodnému úradu Michalovce, ktorý dňa 04.02.2012 konanie v jednom prípade pre nepreukázanie spáchania skutku zastavil a v ďalšom prípade dňa 23.09.2013 priestupkovú vec odložil mal súd za preukázané, že žalobca ani za jeden zo skutkov uvedených v obžalobe Pv/15/12 zo dňa 12.10.2012 nebol právoplatne odsúdený, resp. nebol mu ani uložený žiadny trest za spáchanie priestupku. Z vyššie uvedeného súd vyvodil záver, že v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. ide o nezákonné rozhodnutie. Súd poukazuje na ustálenú súdnu prax vychádzajúcu z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.03.2011 sp. zn. 3Cdo 194/2010 v zmysle ktorého zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odcudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátom v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medzi iným v názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má podľa § 1 až § 4 zák. č. 58/1969 Zb. zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia - R 35/1991. Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený má pri splnení ďalších zákonných predpokladov v zásade právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby - R 70/1994. Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb. otvára súdna prax aj po prijatí zák. č. 514/2003 Z. z.. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánov z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. I keď jedným

zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zák. č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda treba mať na zreteli, že zmysel právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu sleduje, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená.

76. Je nepochybné, že L. W. v trestnom konaní Okresného súdu Michalovce 3T/223/2012 splnomocnil svojím zastupovaním JUDr. Michala Kolesára, advokáta ako svojho obhajcu, ktorý vyčíslil trovy obhajoby tak, ako sú uvedené vo vyčíslení zo dňa 12.12.2013 na č. I. 56 spisu 10C 237/2016. Trovy obhajoby takto JUDr. Kolesár vyčíslil sumou 2.963,73 eur, na strate času si uplatnil 102,88 eur a na cestovných náhradách 103,05 eur, spolu 3.169,66 eur.

77. Z príjmového pokladničného dokladu o úhrade zo dňa 13.02.2012 na č. I. 57 spisu mal súd za preukázané, že žalobca uvedeného dňa uhradil advokátovi 2.000,- eur a z ďalšieho príjmového pokladničného dokladu zo dňa 04.07.2016 tiež na č. I. 57 spisu mal za preukázané, že žalobca uhradil JUDr. Kolesárovi titulom citovaného trestného stíhania sumu 1.169,66 eur. Prevzatie týchto peňazí svojím podpisom na uvedených dokladoch potvrdil aj JUDr. Kolesár.

78. Nezákonnými rozhodnutiami v danom prípade podľa názoru súdu boli jednak vznesené obvinenia zo dňa 04.02.2012 sp. zn. ČVS:PPZ-17/BOK-VY-2012, uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 20.03.2012 ČVS:PPZ-50/BOK-VY-2012 a ďalšie nezákonné rozhodnutie podľa názoru súdu bolo podanie obžaloby Okresnou prokuratúrou Michalovce Pv/15/12 zo dňa 12.10.2012. Škoda v danom prípade predstavovala majetkovú ujmu v majetkovej sfére poškodeného L. W. spočívajúca v zabezpečení advokáta a vo vyčíslení advokátskych trov. Príčinná súvislosť medzi škodu a nezákonným rozhodnutím, resp. úradným postupom je tiež zrejmá, nakoľko nebyť vznesených obvinení, resp. podania obžaloby L. W. by nemal nutnosť brániť svoje práva formou advokátskeho zastúpenia.

79. Ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak. Pri uhrádzaní nemajetkovej ujmy a určení jej výšky je podstatné v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Súd ju môže priznať len za predpokladu, ak primeraná náhrada nebola postačujúca na odstránenie následkov a došlo k značnému zníženiu dôstojnosti, spoločenskej vážnosti alebo spoločenského uplatnenia jednotlivca. Nemajetkovou ujmovou je taký zásah, ktorý sa premieťa do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. Treba ju preto odlišovať od majetkovej ujmy, vrátane ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami a inej nemajetkovej ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby za ktorú sa náhrada poskytuje podľa iných predpisov. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dosiahnuť vyváženosť miery ujmy na hodnotách ľudskej dôstojnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takej nemajetkovej ujmy a s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu a tým účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu a poskytnúť čo najúplnejšiu a najúčinnnejšiu ochranu osobnosti fyzickej osoby. V dôsledku dopadu celkovej zložitosti prípadu a dĺžky trestného stíhania, absolvovania opakovaných výsluchov, vyšetrovacích úkonov orgánov činných v trestnom konaní mal súd za preukázané zmeny v správaní sa L. W., a to výsluchom samotného L. W., ako aj jeho družky P. B. a ďalších svedkov vypočutých v konaní. Samotné trestné stíhanie celkom narušilo družský život L.J. W., tento sa dostával do rozporov so svojím najbližším okolím, a to družkou, svojimi rodičmi a tiež prebiehajúce trestné konanie malo za následok aj negatívny dopad do sféry života L. W. aj na jeho pracovisku a v spoločenskom živote. U L. W. bol preukázaný hlavne pocit neistoty, obavy o svoju ďalšiu existenciu, čelil rôznym otázkam a nepriamo aj útokom na svoju osobu, a to jednak v prostredí kde žil čelil rôznym poznámkam, že sa jedná o kriminálne závadnú osobu a po príchode do spoločnosti dochádzalo k trápnyim situáciám, keď celé okolie sledovalo osobu L. W. ako kriminálne závadnú osobu. Svedok T. Q. ako krstný otec dcéry žalobcu a jeho blízky priateľ potvrdil, že v rokoch 2011 - 2012 čelil viacerým otázkam, ktoré sa týkali zásahu kukláčov voči osobe L. W., aj v samotnej svedkovej rodine vládla neistota vo vzťahu k žalobcovi, keďže jeho osoba bola kriminalizovaná a v tejto súvislosti bol aj svedok vystavený útokom, že ako priateľ žalobcu sa mohol podieľať na jeho údajnej trestnej činnosti. Sám žalobca ho nevedel uistiť o tom, prečo je voči nemu vedené trestné stíhanie a prečo bol voči nemu vedený takýto zásah zo strany polície. Keďže otázok bolo z každej strany veľa a od viacerých osôb, svedok u týchto pobádal neistotu voči osobe žalobcu ako aj voči svojej osobe, teda okolie žalobcu vnímalo ako páchatela trestnej

činnosti, lebo sám nevedel vysvetliť, prečo k takémuto zásahu došlo. V podstate prevládal v spoločnosti názor, že ak polícia voči žalobcovi urobila takýto zásah, tak určite sa nejakej trestnej činnosti dopustil. Svedok ďalej uviedol, že evidoval zmeny v správaní sa žalobcu, keďže vedel jeho povahu porovnať pred zásahom a po zásahu. Pred samotným zásahom žalobca viac veril ľuďom, správal sa k nim ústretovo a svedok ho hodnotil ako dobrého človeka, ktorý chce svojmu okoliu, ľuďom s ktorými prichádza do styku pomôcť. Po zásahu polície sa stal opatrnejším a udržiaval si odstup od ľudí, čo malo pôvod práve v tomto zásahu polície voči jeho osobe. Keďže svedok sa stýkal aj s družkou žalobcu P. B. vedel porovnať aj stav v ich spolužití pred a po zásahu. Družka žalobcu po zásahu stále iba plakala, svedok ju chcel ukludniť, príčinu tohto depresívneho správania sa P. B. videl práve v zásahu do osobnostnej sféry žalobcu zo strany polície. Svedkovia L. W., brat žalobcu a Ľ. W., matka žalobcu zhodne uviedli, že do februára 2012 mali dobrý rodinný, citový vzťah jednak ako súrodenci a vzťah dieťaťa k rodičom. Stretávali sa celé rodiny a tento vzťah bol bezproblémový. Pre svedka L. W. bol žalobca ako starší brat jeho vzorom, obaja mali spoločné záujmy, obaja pracovali na polícii, obaja navštevovali fitness centrum, spolu cvičili a mali aj iné spoločné záujmy, ktoré ich bytostne spájali. Po zásahu dňa 04.02.2012 obaja svedkovia si nevedeli takýto zásah vysvetliť, keďže žalobcu vnímali absolútne pozitívne s tým, že tento v ich očiach určite nedal nijaký dôvod na takýto zásah polície. Nevedeli odpovedať na otázky, ktoré si sami kládli a nevedeli presvedčivo odpovedať ani na otázky okolia, teda jednak na otázky bližšej aj vzdialenejšej rodiny, známych, príbuzných a ďalších priateľov. Ich odpovede podľa toho ako vnímali reakcie okolia neboli uspokojivé, časť osôb, ktoré sa dotazovali, čo sa vlastne stalo, im neverila a aj medzi svedkami a žalobcom, ako aj v celej rodine panovala neistota a podozrievanie a práve obaja svedkovia zhodne uviedli, že zásah zo dňa 04.02.2012 mal za následok odchod P. B. zo spoločnej domácnosti do zahraničia, ukončenie spolužitia so žalobcom na niekoľko mesiacov, lebo ani P. B. si nebola istá, či sa žalobca dopustil nejakej trestnej činnosti alebo nie. Aj P. B. ako družka žalobcu a svedkyňa v konaní vypovedala, že so žalobcom chodila od roku 2008 a od roku 2010 začali spolu žiť, zdieľali spoločnú domácnosť a v tom čase vnímala žalobcu ako normálneho, mladého, schopného človeka, ktorý ju má rád a jednalo sa o vzájomný citový vzťah. Takýmto spôsobom žili a plánovali si aj spoločnú budúcnosť, a to uzavretie manželstva a založenie rodiny. Po zásahu polície zo dňa 04.02.2012 si svedkyňa kládla otázky, prečo k takémuto zásahu došlo a núkali sa jej aj rôzne odpovede, začala spájať žalobcu s nejakou trestnou činnosťou, so stykom so závadnými osobami, nevylúčila ani drogy alebo výpalníctvo, výtržníctvo a podobné veci, ktoré otázky zostali nezodpovedané. Rodičia svedkyne, ktorí sú obaja učelia a mali určité zásady na výchove svedkyne hneď po zásahu začali posudzovať osobu žalobcu ako závadnú. Tiež mali na svedkyňu viaceré otázky na ktoré nevedela odpovedať. Aj po prepustení žalobcu zo zadržania ostali viaceré otázky nezodpovedané, keďže na tieto nevedel adekvátne odpovedať ani žalobca. Svedkyňa napriek ubezpečeniam žalobcu tomuto neverila, že sa nedopustil nejakej trestnej činnosti a pod tlakom okolností tento vzťah so žalobcom ukončila. V mesiaci máj alebo jún 2012 sa vystaňovala za prácou do J.. Po siedmich mesiacoch dostala pracovnú ponuku na Slovensku a rozhodla sa opäť vrátiť na Slovensko. Počas tejto sedemmesačnej odluky bola so žalobcom v telefonickom aj e-mailovom kontakte. Tento ju stále presviedčal, aby sa vrátila, že s ňou chce žiť a nenesie žiadnu vinu na tomto zásahu polície. Po návrate so žalobcom spolužitie obnovili a toto trvá doposiaľ, manželstvo neuzavreli a z ich spolužitia sa im narodilo jedno dieťa, a to dcéra Barbora. Zásah polície 04.02.2012 hodnotila tak, že tento v podstatnej miere zasiahol jej osobu ako aj jej osobný život. Viacerí známi sa k nej správali negatívne, niektorí podozrievavo, niektorí opatrne, niektorých presvedčila, ale niektorí jej neuverili ani dodnes. Čo sa týka správania sa žalobcu po zásahu v podstate tento prežíval podľa názoru svedkyne obdobné stavy ako ona. Nevedel zodpovedať na viaceré otázky ani svedkyňa, ani iným osobám z ich okolia a celé trestné konanie prežíval veľmi intenzívne. Veľká časť známych a kamarátov sa od neho odvrátila, niektorí ho ostali vnímať kladne, ale niektorí úplne odmietavo, vyhýbali sa mu, správali sa podozrievavo a opatrne. V podstate žalobca dostal nálepku kriminálne závadnej osoby a takýto vystresovaný bol počas celého trestného stíhania. Po ukončení trestného stíhania sa správanie žalobcu zmenilo, tento to už považoval za uzavretú vec, avšak okolie ešte sporadicky pripomína žalobcovi, alebo nepriamo z jeho správania tento pociťuje, že je stále vnímaný negatívne, aj keď trestné stíhanie bolo ukončené. Svedok L.. U. R. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že bol kolega a spolupracovník žalobcu na pracovisku na Obvodnom úrade pre dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach, že žalobca na tomto úrade pracoval ako odborný radca a že tento si svoje pracovné povinnosti ako odborný radca plnil. Po udalostiach zo dňa 04.02.2012 bol tento postavený mimo službu, celé okolie už kalkulovalo s tým, že ak žalobca bude právoplatne odsúdený bude musieť ukončiť štátnozamestnanecký pomer a že túto skutočnosť vnímal aj žalobca v negatívnom slova zmysle. Celý pracovný kolektív vnímal osobu L. W. do spomínaných udalostí kladne, po zásahu polície časť kolektívu ho považovalo za nevinného, niektorí boli presvedčení o jeho vine bez toho, aby bol nejakým

spôsobom odsúdený. Vytvorila sa takto nezdravá atmosféra na pracovisku, ktorá určite mala vplyv na psychiku žalobcu. Celé okolie čakalo na výsledky trestného stíhania a väčšina spolupracovníkov sa k L. W. správala zdržanlivo. Až po právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku sa atmosféra na pracovisku uvoľnila a okolie ho začalo vnímať ako nezávadného. Viacerí spolupracovníci kalkulovali však s tým, že ak bude L. W. právoplatne odsúdený jeho miesto sa takto uvoľní a kalkulovali aj s kariérnym postupom na jeho pracovné miesto. Všetky tieto vyššie popísané okolnosti mali podľa názoru súdu taký zásah do osobnostnej sféry L. W., že tento splnil podmienky aj pre priznanie nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, aj keď táto ujma sa priznáva v zmysle § 17 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. iba výnimočne. Keďže súd dospel k záveru, že táto výnimočnosť je v danom prípade daná, priznal žalobcovi aj nemajetkovú ujmu, a to v sume 20.000,- eur, ktorú sumu považoval vzhľadom na všetky okolnosti prípadu za primeranú.

80. Súd v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, a to z toho dôvodu, že žalobca pracoval v štátnozamestnaneckom pomere, mal určité právne povedomie aj vysokoškolské vzdelanie stupňa. Tiež v predchádzajúcom období pôsobil ako príslušník policajného zboru, kde tiež mal určité právne povedomie a mal dostatok vedomostí o tom do akých situácií sa môže dostať, keď nastúpi pracovať ako biletár u súkromného podnikateľa L. U., že takéto pracovné zaradenie je spojené s určitými rizikami, že tento môže prísť do styku s osobami, ktoré môžu mať vypité, môžu mať požitú aj prostriedky pod vplyvom ktorých sa môžu správať agresívne. Tiež tá skutočnosť, že s L. U. nemal riadne uzavretú pracovnú zmluvu v písomnej forme, podstatné však je, že žalobca vedel do akých rizík sa môže dostať pri výkone takejto činnosti. Súd dospel k záveru, že zmluva medzi L. U. a žalobcom nebola uzavretá písomne a že aj z tohto dôvodu sa jednalo len o konkludentný pracovný vzťah, čo síce Zákonník práce nevyklučuje, avšak zákon o štátnozamestnaneckom pomere bez súhlasu hlavného zamestnávateľa takýto pracovný pomer nepripúšťa. Žalobca takto pracoval vo svojej funkcii biletára v Orion Night Clube s týmto vedomím, že pracovnú zmluvu riadne uzavretú nemá a že akým rizikám sa pri výkone tejto práce vystavuje. Tieto okolnosti podľa názoru súdu odôvodňujú priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi v rozsahu 20.000,- eur tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

81. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že ich náhradu stranám sporu nepriznal, keďže tieto mali vo veci len čiastočný úspech.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinnosť uložená v tomto rozhodnutí nebude splnená, môže sa oprávnená osoba svojho nároku domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.